

"L'ARXIU DE LA FAMÍLIA MARTÍNEZ - PASSAPERERA

**Història d'una nissaga
farmacèutica a través
dels documents".**

Organitza:

Projecte inicial:

SERVEI D'ARXIU MUNICIPAL

Coordinació:

JANUS, S.L.

Guió i textos:

JOAQUIM DABAN I MASSANA, JOAN LLINÀS I POL

Procedència de les fotografies:

FONS FAMÍLIA MARTÍNEZ PLANAS

AJUNTAMENT DE LLORET DE MAR-SERVEI D'ARXIU MUNICIPAL

Agraïments:

FAMÍLIA MARTÍNEZ PLANAS

Disseny i muntatge:

EL FONS MARTÍNEZ: LA PRESERVACIÓ D'UN PATRIMONI

En el fons documental de la família Martínez – Passapera es recullen moltes dades ben interessants per a la història de Lloret de Mar. Per als segles XVI, XVII i XVIII comptem, sobretot, amb el llibre mestre de la família, a través del qual podem conèixer la situació econòmica i social que es vivia a la nostra població en aquella època. Per a dates més recents, la correspondència particular, els exercicis escolars i la documentació relacionada amb el negoci familiar -la farmàcia-, ens permeten saber quines eren les principals preocupacions de la família, quina llengua habitual s'utilitzava, quins coneixements lingüístics tenien, quines aficions...

A l'hora d'analitzar la formació d'aquest fons, cal destacar dues personalitats ben rellevants. D'una banda, l'Emili Martínez i Passapera, que es preocupà d'assegurar la conservació del fons històric de la família i l'incrementà de forma extraordinària amb aportacions molt interessants. L'Emili Martínez, a més de ser una persona il·lustrada i intel·lectualment inquieta, també era un apassionat del col·leccionisme i la fotografia, i aquesta afició el portà a aplegar documentació de procedència molt diversa. Hem de destacar els documents referits a temàtiques lloretenques: excavacions arqueològiques, tradicions populars, referències històriques, esports, commemoracions del mil·lenari i de l'òpera Marina..., i també el recull de documents, llibres i premsa dedicat a diferents personalitats i institucions: Ferran Agulló, Joan Amades, Francesc Cambó, Josep Carner, Coll i Rodés, Coma Soley, Josep Grahit, Julián Juderías, López Picó, Roig i Raventos, Serra i Boldú, Jacint Verdaguer... També hi ha un ventall ampli de diferents tipus de col·leccions (prospectes, cartells, fulletons...), però destaquen les col·leccions de segells i timbres oficials. De l'altra banda, el seu fill, l'Àngel Martínez i de Laguardia, també va saber conservar i incrementar aquest fons documental amb noves aportacions que el completaven i l'actualitzaven.

Des de l'any 1998 la família Martínez ha anat ingressant bona part del seu fons documental en aquest Servei d'Arxiu. En un primer moment, fou l'Àngel Martínez qui, conscient de l'interès que podia tenir tot aquest patrimoni per a la història del nostre municipi, va fer els primers ingressos; i posteriorment, a la mort de l'Àngel, ocorreguda el setembre de 2007, foren els seus fills Jordi, Antoni i Albert els qui han continuat portant la documentació familiar per tal que es conservi en les millors condicions i pugui posar-se a l'abast dels estudiosos i investigadors que vulguin consultar-la.

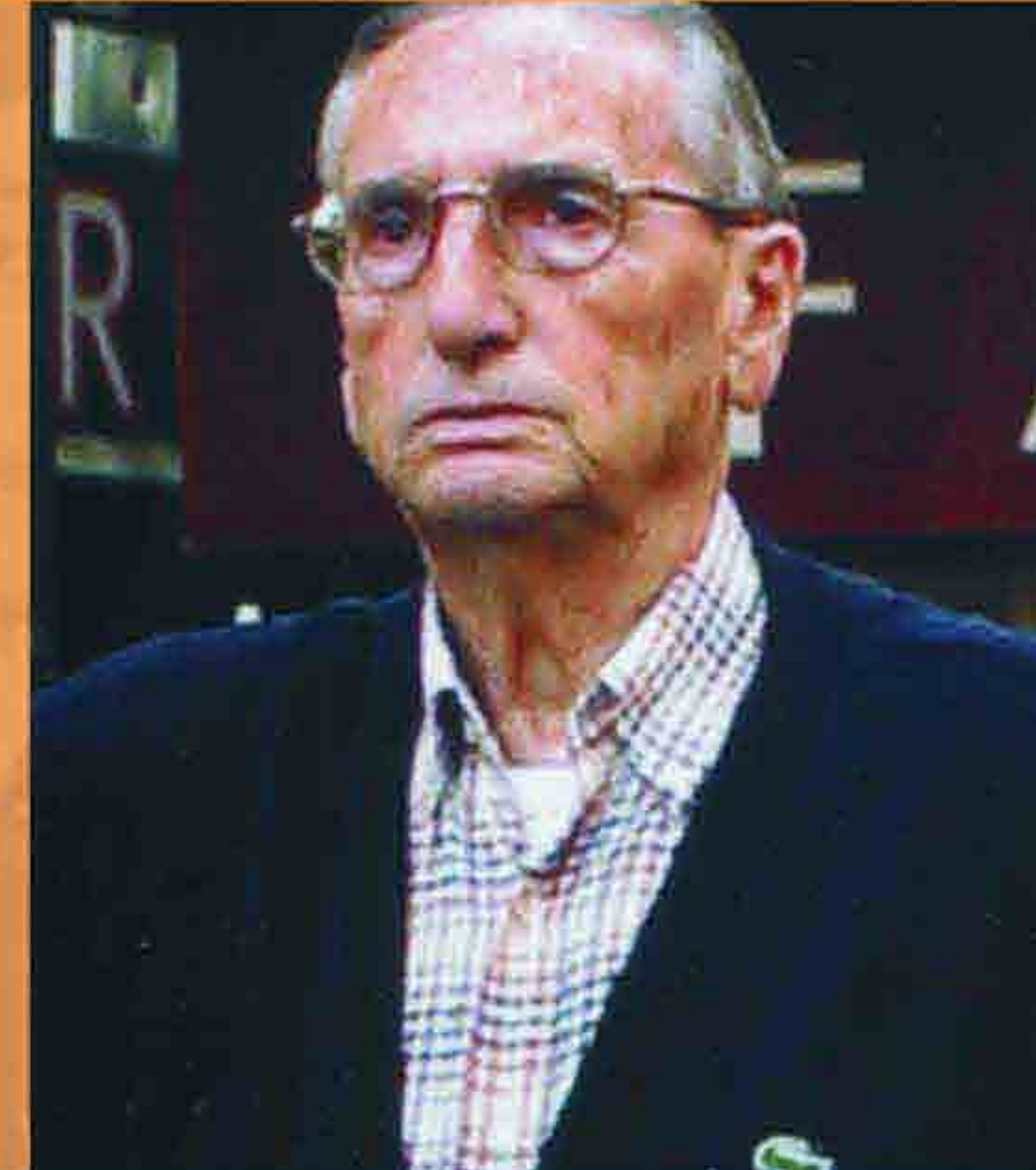
Emili Martínez Passapera, en una imatge de l'any 1914.

Fotografia i signatura d'Emili Martínez Passapera.

Àngel Martínez de Laguardia.

En part, el fons va arribar amb una classificació prèvia, que ha calgut reformar.

Una part del fons, en el moment de la seva arribada a l'Arxiu.

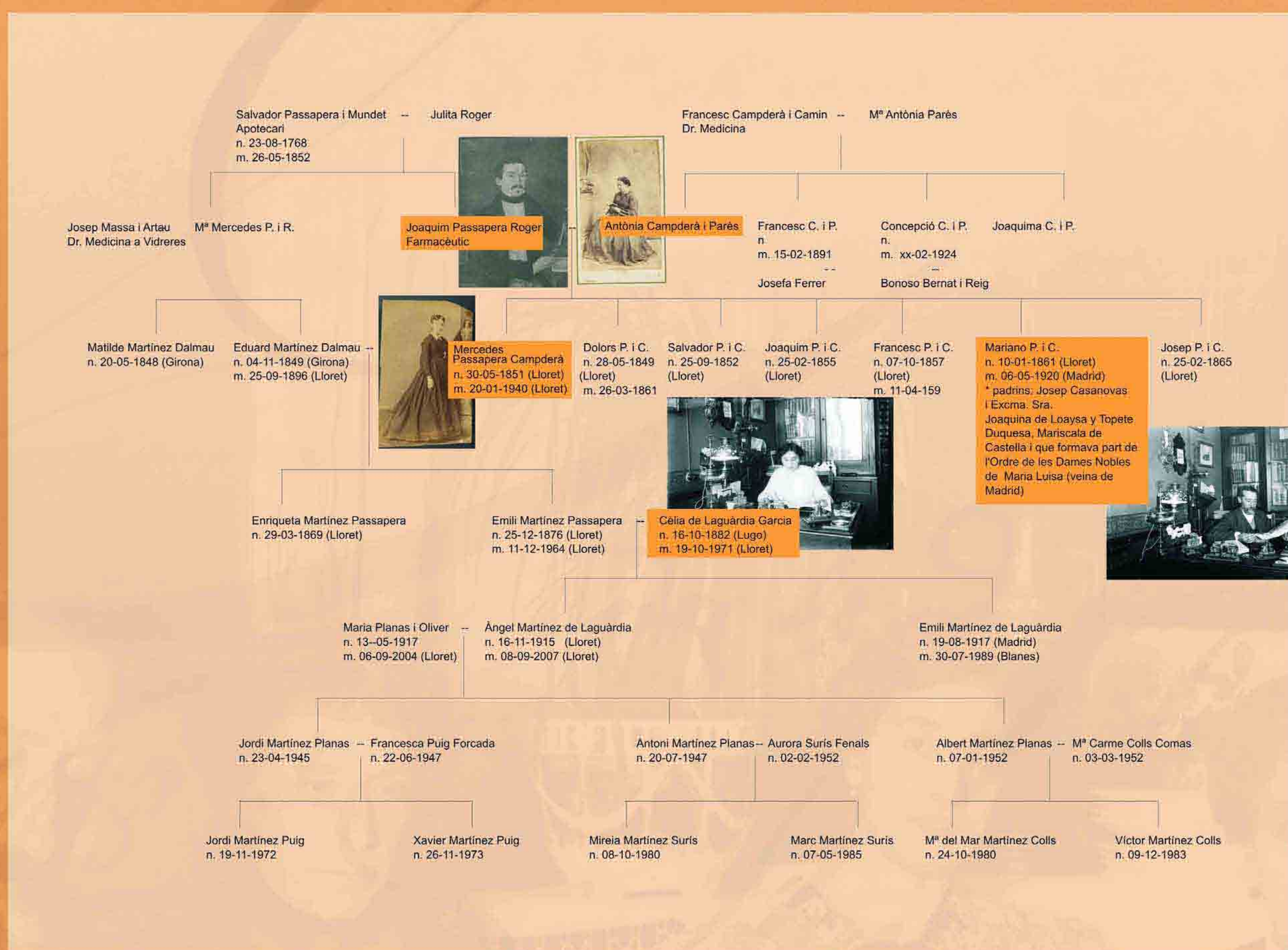
ELS MARTÍNEZ – PASSAPERA UNA NISSAGA LLORETENCA

La família Passapera és una de les nissagues més antigues de Lloret. L'origen d'aquest cognom es remunta al segle XIV, quan en un pergami de l'any 1346, "Sentència arbitral sobre el dret de tallar llenya els homes de Lloret", es fa una relació dels vilatans que formaven part del Comú o Universitat de Lloret i s'esmenta a Bernat Ça Pera i a Jaume Ça Pera.

Més tard, al llibre capbreu que es conserva a la catedral de Girona de l'any 1373, apareix esmentat Pere Ça Pera, com a home propi per raó del Mas Pera; i el 1378, en una sentència sobre la obligació dels lloretencs a fer obres de reconstrucció al castell, apareix el nom de Pere Sapera. Segurament, fou a partir d'aquest personatge quan la parla popular degué fer la contracció del nom i del cognom; i des de llavors, als descendents d'aquesta família ja se'ls anomenà "Passapera". Amb el temps, aquest cognom també va originar dos topònims ben coneguts: l'antic Mas Passapera (que estava situat a la zona de Fenals) i la riera Passapera, que passava ben a prop d'aquest Mas.

Al llarg dels segles, la família Passapera s'entroncà amb altres nissagues que es dedicaven a oficis ben diversos: pescadors, pagesos, artesans, mariners... però a mitjans del segle XIX, es creuà amb una altra família ben arrelada a la nostra població: els Campderà. Llavors, en Joaquim Passapera, que ja exercia de farmacèutic, es va casar amb Antònia Campderà, i la filla d'aquest darrer matrimoni, Mercedes Passapera Campderà, va casar-se amb Eduard Martínez Dalmau, farmacèutic gironí que s'instal·là a la nostra població.

A l'arbre genealògic que us mostrem a continuació podeu veure quina ha estat l'evolució de la família des de finals del s. XVIII.

D'esquerra a dreta: Enriqueta Martínez Passapera, Mercè Passapera Campderà, Cèlia de la Guàrdia i Emili Martínez Passapera.

LA VIDA PRIVADA

A través de determinats documents podem conèixer detalls ben interessants de la vida quotidiana d'aquesta família. Així, les actes notarials (compravendes, creació de censals, testaments, capítols matrimonials...) ens aporten informació relacionada amb l'evolució del patrimoni familiar; i també, a través dels quaderns i dels esborranys de comptes, podem conèixer el control que s'exercia sobre tot el patrimoni: guanys, pèrdues, deutes...

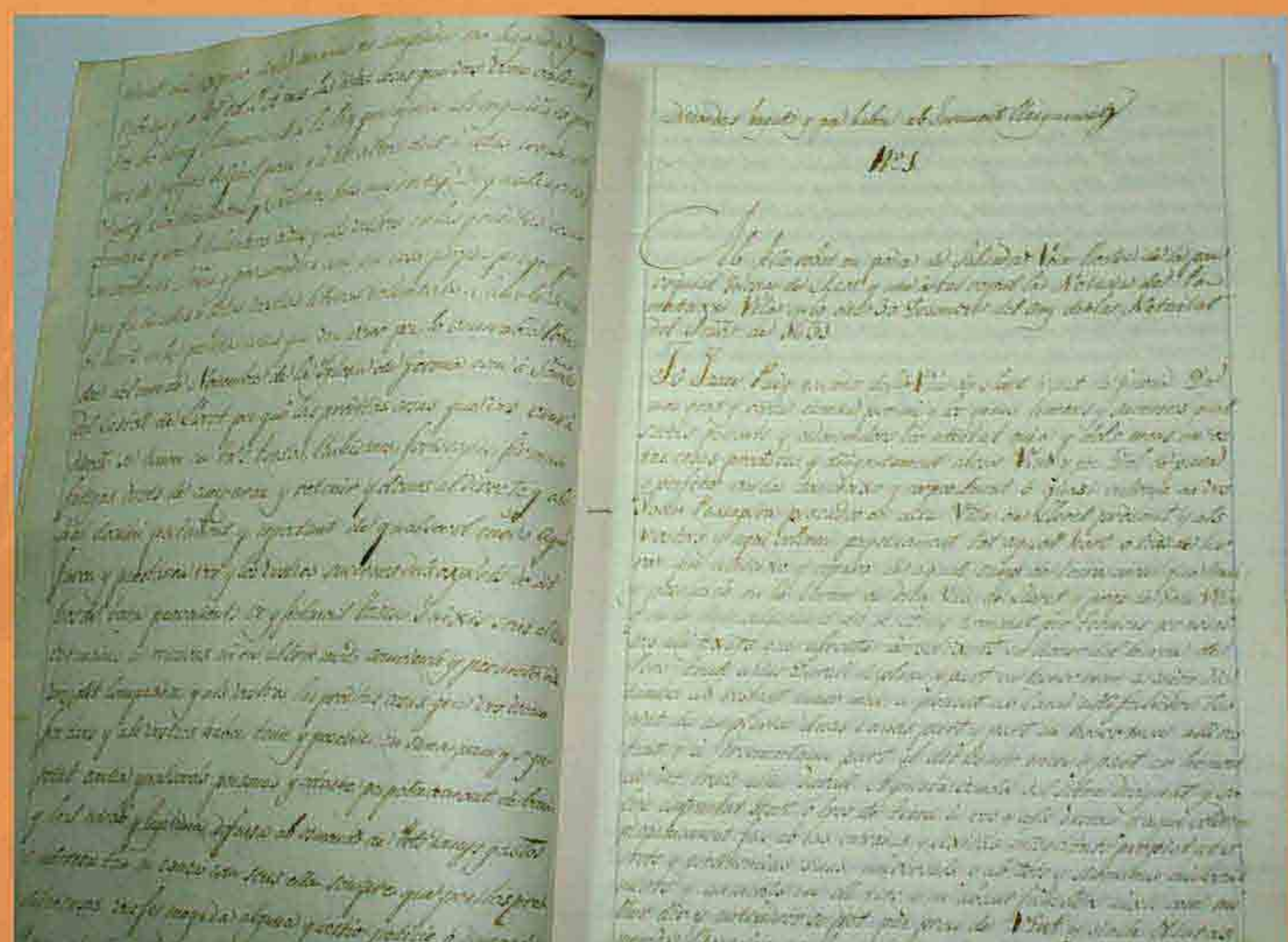
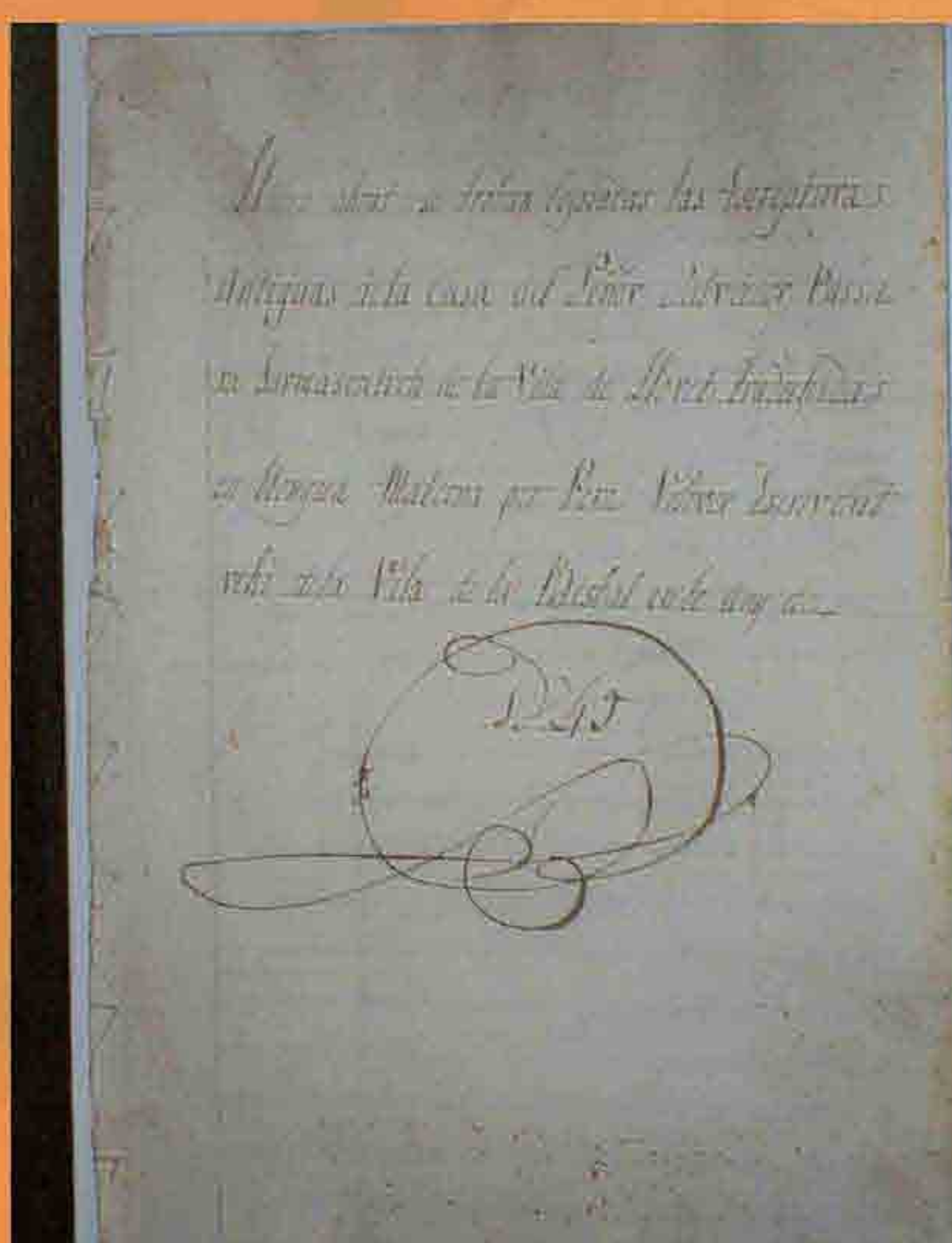
A banda, també es conserven escrits i anotacions personals que ens mostren el perfil social i cultural d'alguns dels avantpassats de la família, que mereixen atenció pel seu interès per a l'estudi de la vida quotidiana i la mentalitat de l'època. Així, a través de la correspondència s'expressen alguns sentiments ben íntims, com els que escriu Josep Campderà a Joaquim Passapera el 27 de febrer de 1867:

Apreciado Joaquín: sabía tu desgracia y nada extrañaba tu retardo en contestarme mis anteriores cartas (...) Yo no obstante confío siempre en la Providencia que abre nuevos caminos, y creo que muy lejos de abatirte debes buscar una combinación u otra que te saque por de pronto de esta situación apurada. Todas las cosas tienen su remedio, lo difícil es encontrar la verdadera solución de un modo acertado; y este acierto querido Joaquín jamás se consigue apurándose y abatiéndose.

I també es revelen afeccions literàries i es descobreix un vessant més tendre i sensible dels avantpassats d'aquesta família a partir d'algunes breus anotacions poètiques, com aquesta, obra atribuïda a Joaquim Passapera.

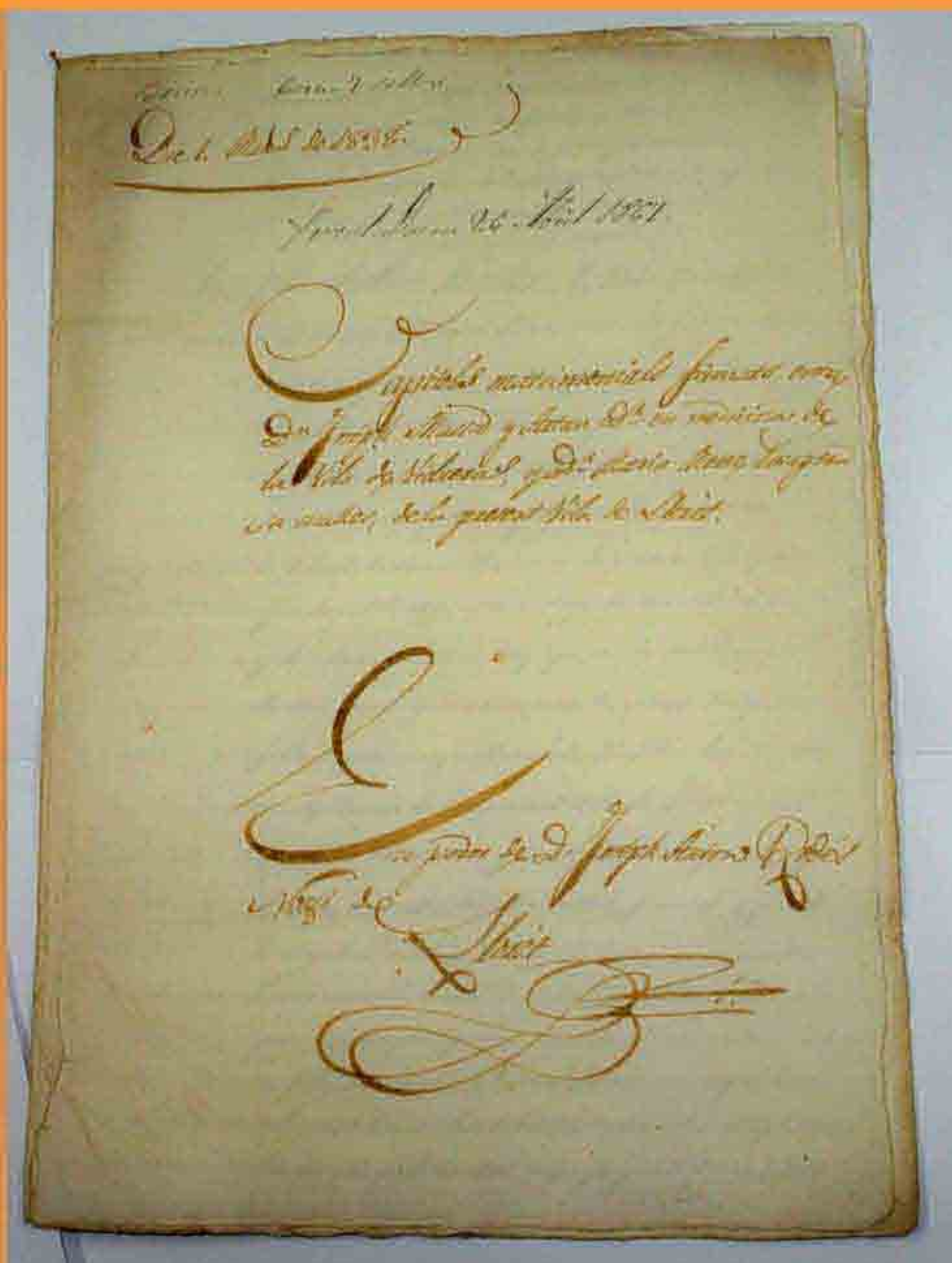
El trovador

***En lastimeras voces
expresaré mis penas
y las duras cadenas
que sufro con dolor
Que si tu compasiva
mis acentos oyeras
quizá te condolieras
de un triste trovador
(...)***

Primera plana i detall de l'interior de la còpia del llibre mestre d'escriptures notariales de la família Passapera, iniciat al segle XV. Aquesta còpia, on es tradueixen al català documents originalment redactats en llatí, fou feta l'any 1849.

Capítols matrimonials entre Josep Massa, metge de Vidreres, i Maria Mercè Passapera, filla de Salvador Passapera (any 1838).

Original del poema *El trovador*, atribuït a Joaquim Passapera.

LA CORRESPONDÈNCIA

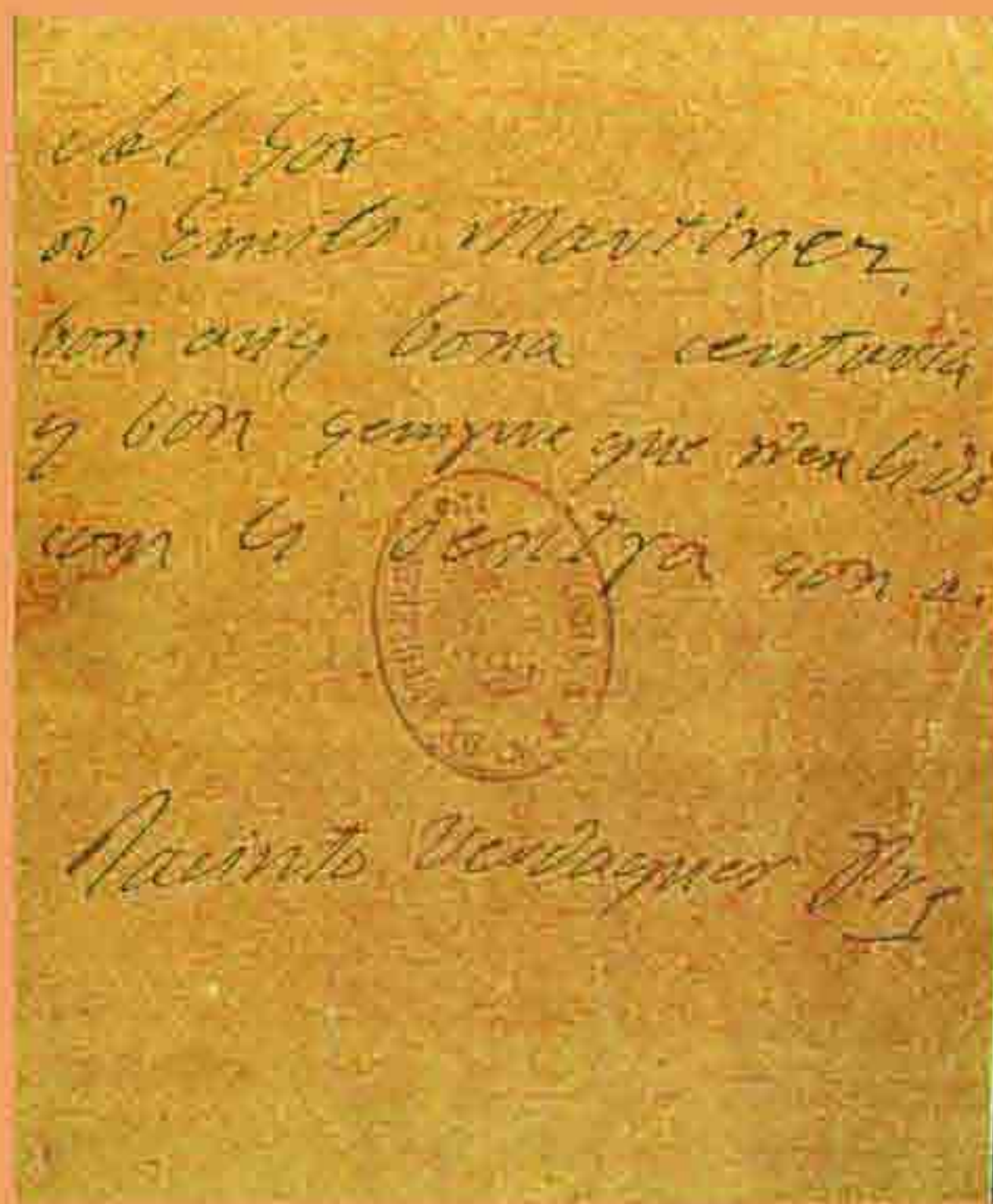
(I)

Emili Martínez fou un personatge de profundes conviccions i innegables inquietuds polítiques i culturals. Al seu gran interès per tot el que feia referència a qualsevol camp de la cultura (la història, les tradicions, la literatura, la llengua, la gent...) cal afegir-li una profunda amplitud de mires que anava molt més enllà del seu apreciat Lloret i s'estenia per tot Catalunya i àdhuc més enllà.

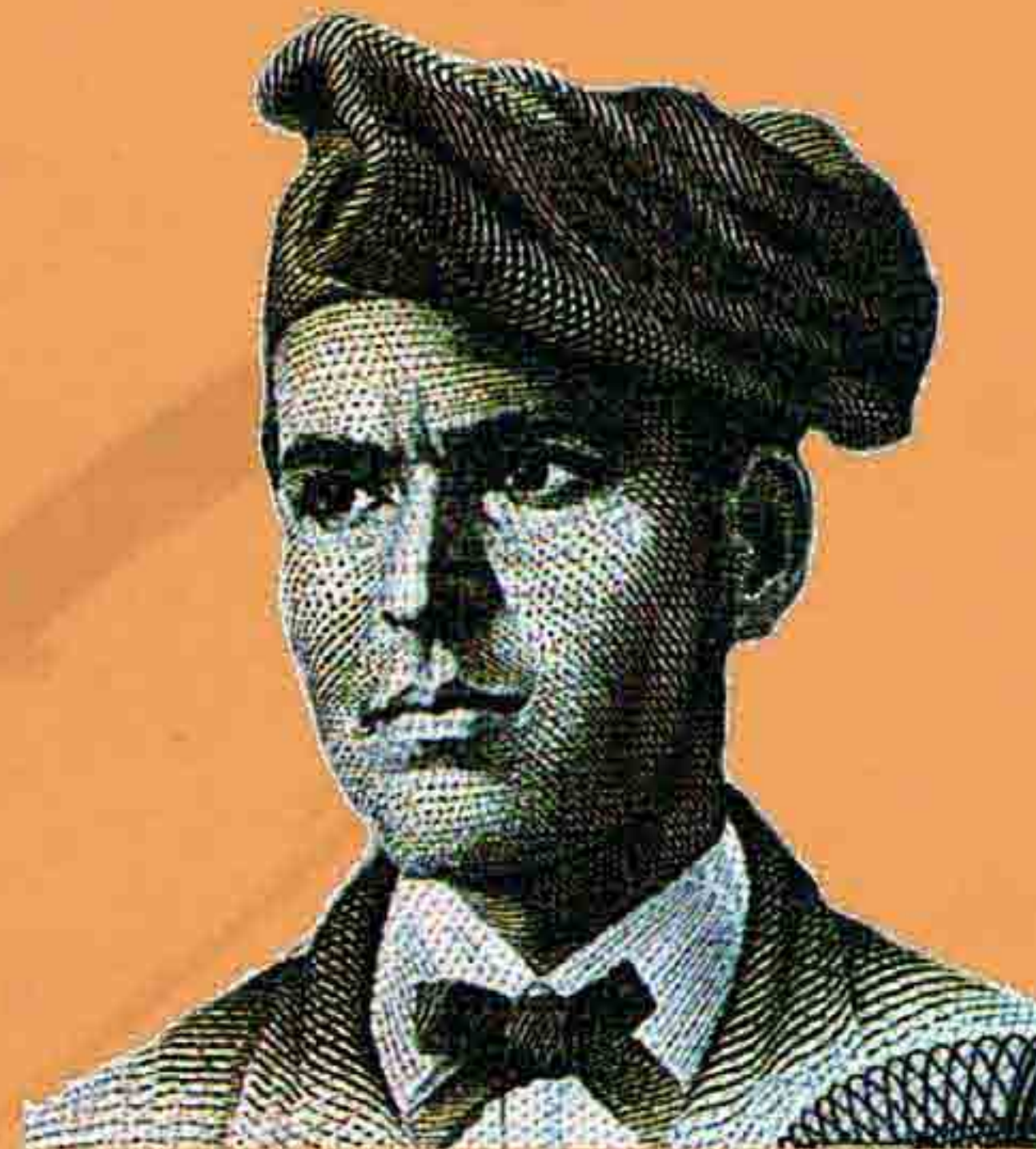
Així, i ja des de ben jove, Emili Martínez entrà en contacte amb personalitats de relleu en el camp de la cultura i la política catalanes del moment, i va teixir una veritable xarxa de relacions que mai no es va trencar ni debilitar, tot i les dificultats i les sotragades que van esdevenir-se més endavant, amb la guerra i durant la dictadura franquista.

A les primeres dècades del segle XX veiem com un Emili Martínez que degué començar a moure's dins de l'activisme cultural del moment, mantingué correspondència amb personatges tan significats com Jacint Verdaguer o Ferran Agulló.

Però aquell era un moment de gran activitat política, de la definitiva formació i consolidació del catalanisme polític, dins del qual aquells homes i dones que s'interessaven per la cultura, com Emili Martínez, ben aviat hi van tenir cabuda. Les cartes signades per Francesc Cambó, Carles Rahola o Puig i Cadafalch, entre d'altres, ens ho demostren clarament.

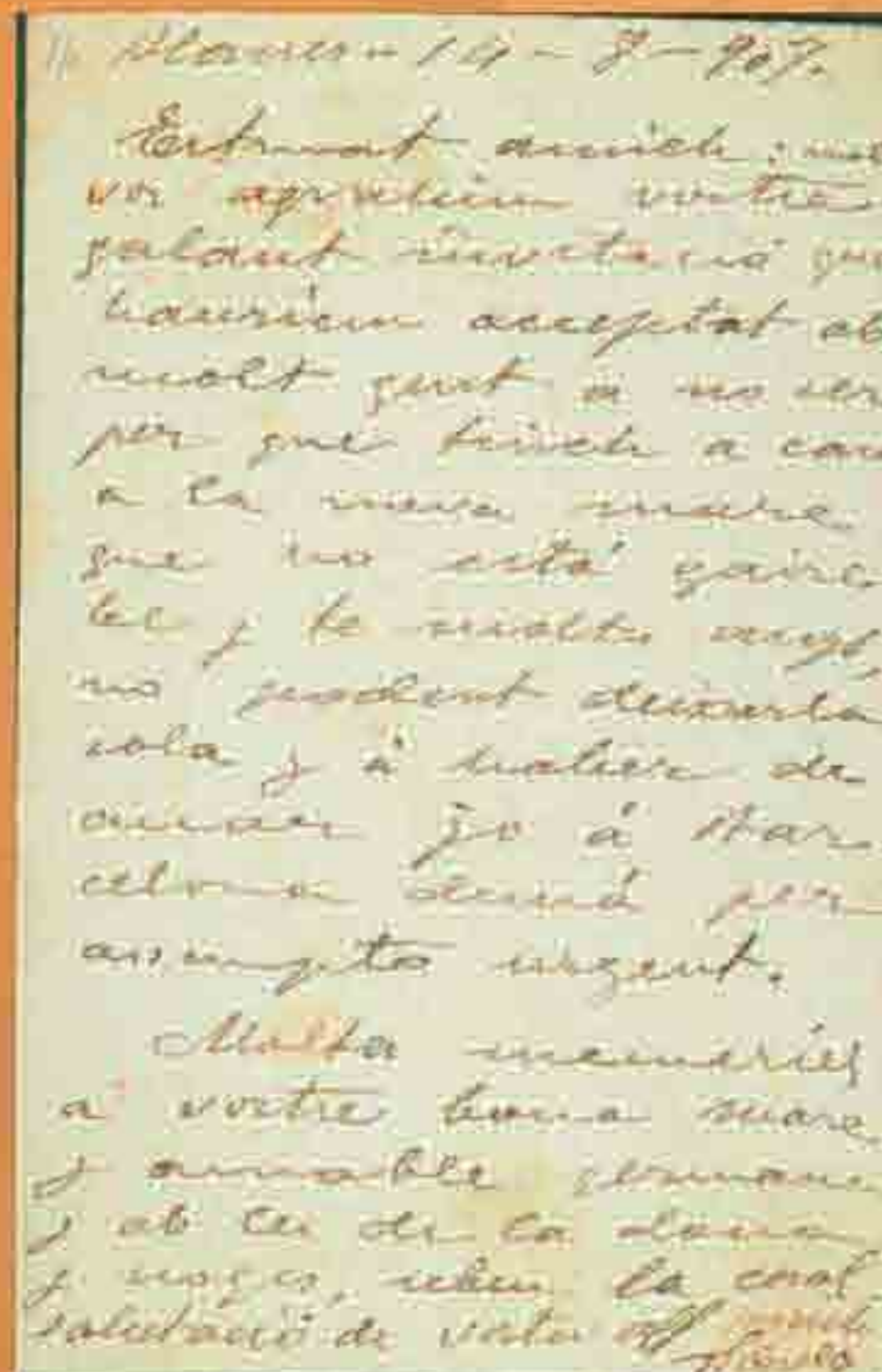
Felicitació d'any nou de Jacint Verdaguer a Emili Martínez

Jacint Verdaguer

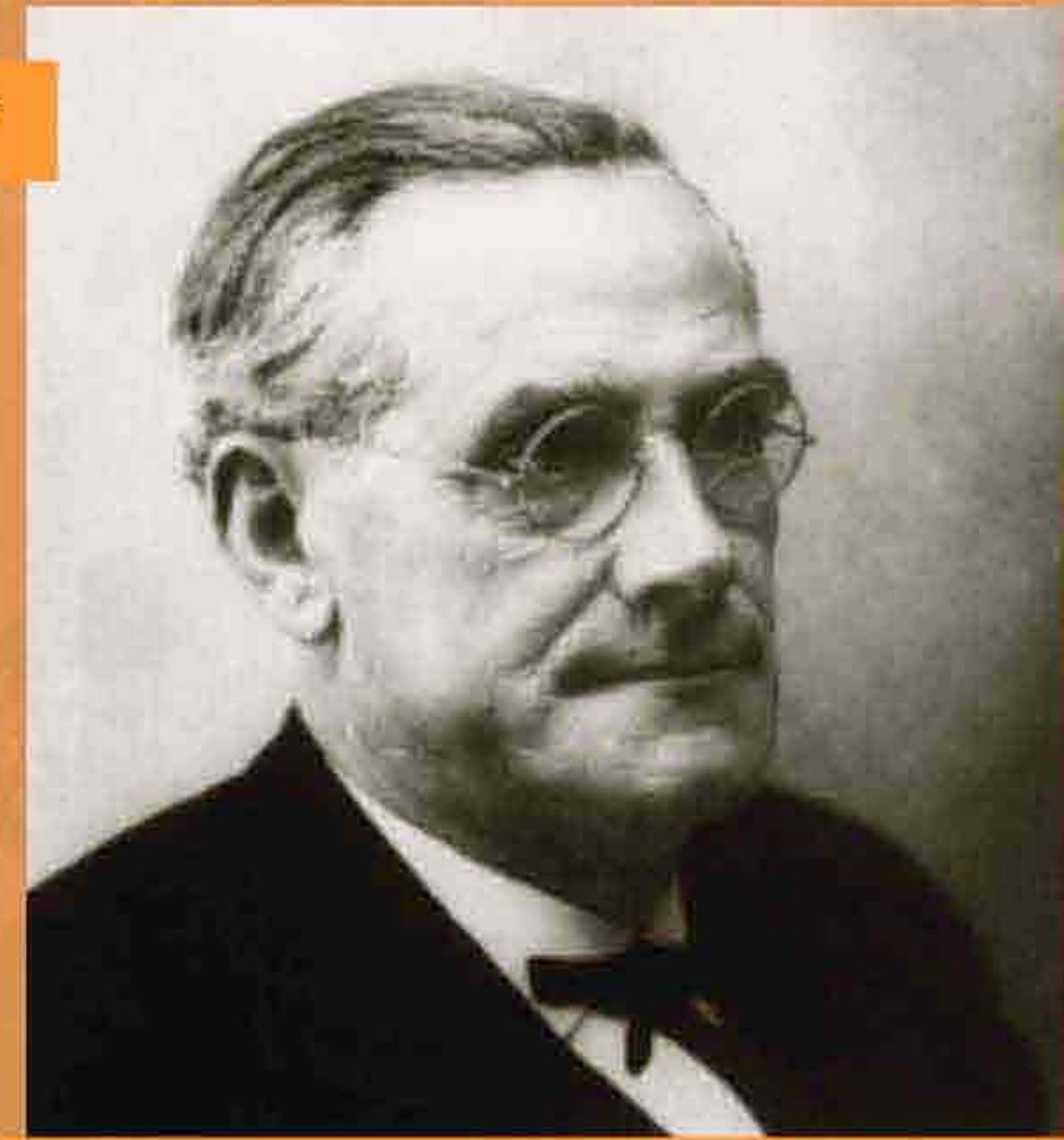

Fotografia de grup on hi ha Emili Martínez (a dalt a l'esquerra, recolzat al brancal de la porta) i Jacint Verdaguer (assegut al centre de la fila de dalt)

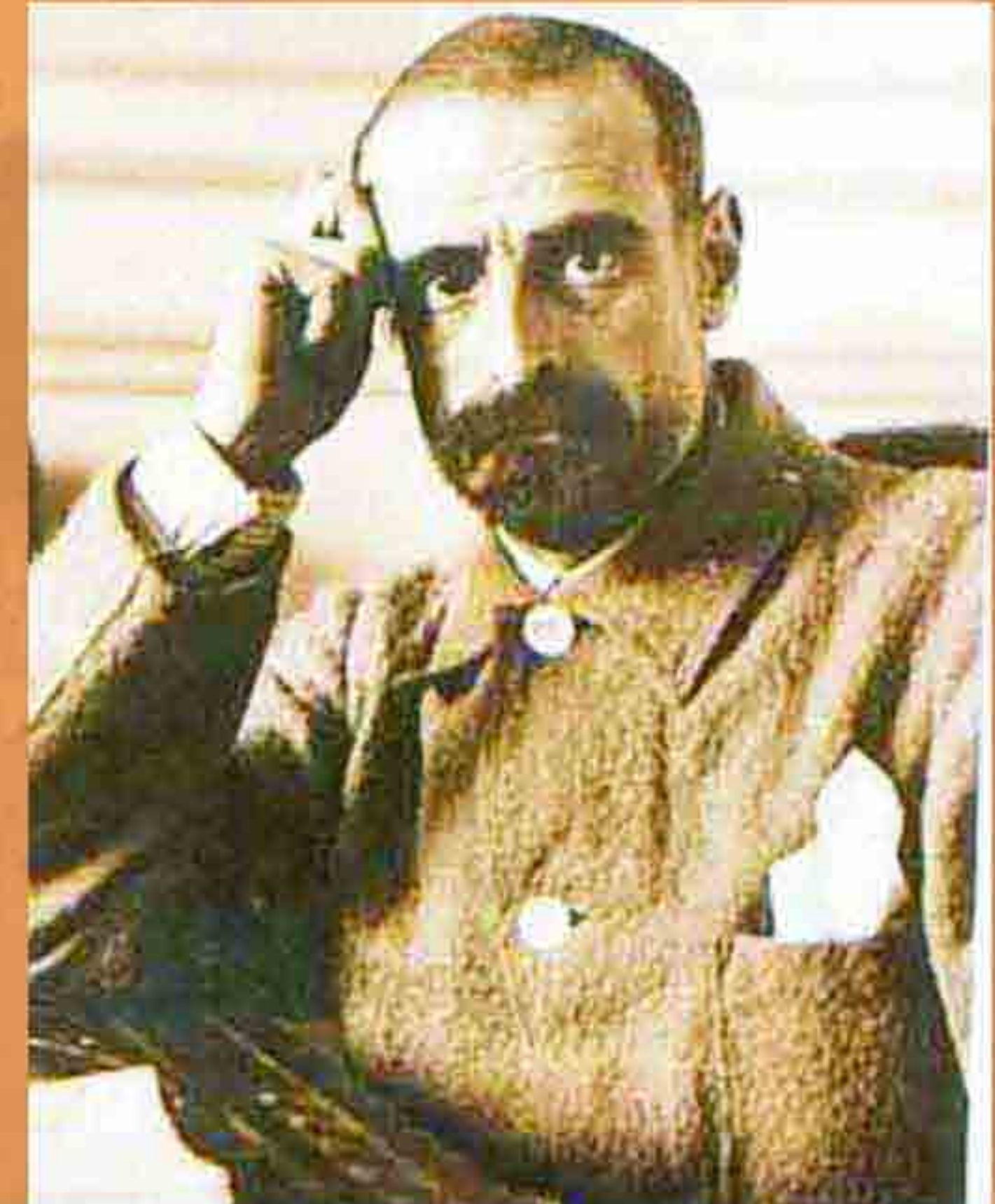
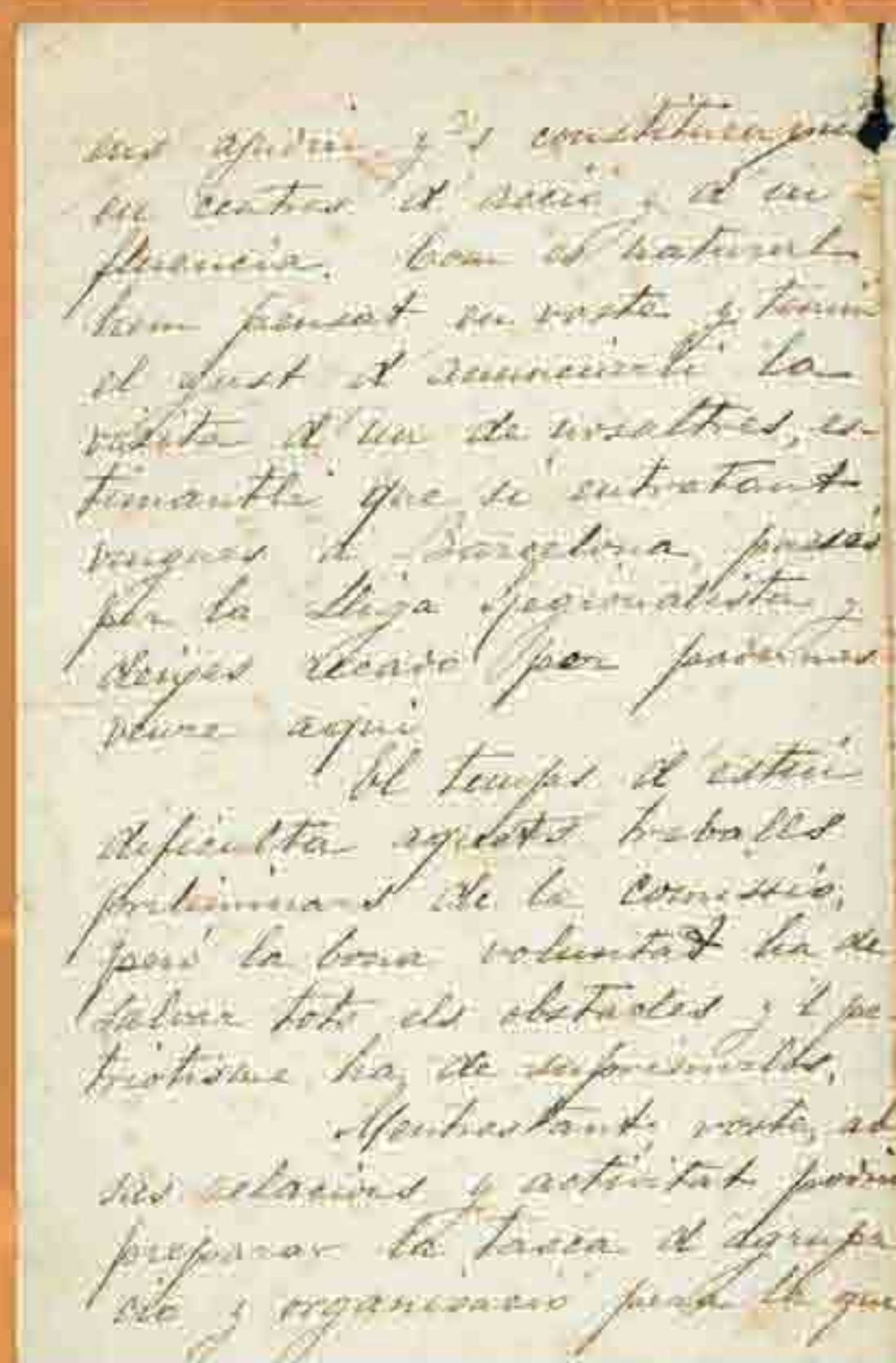
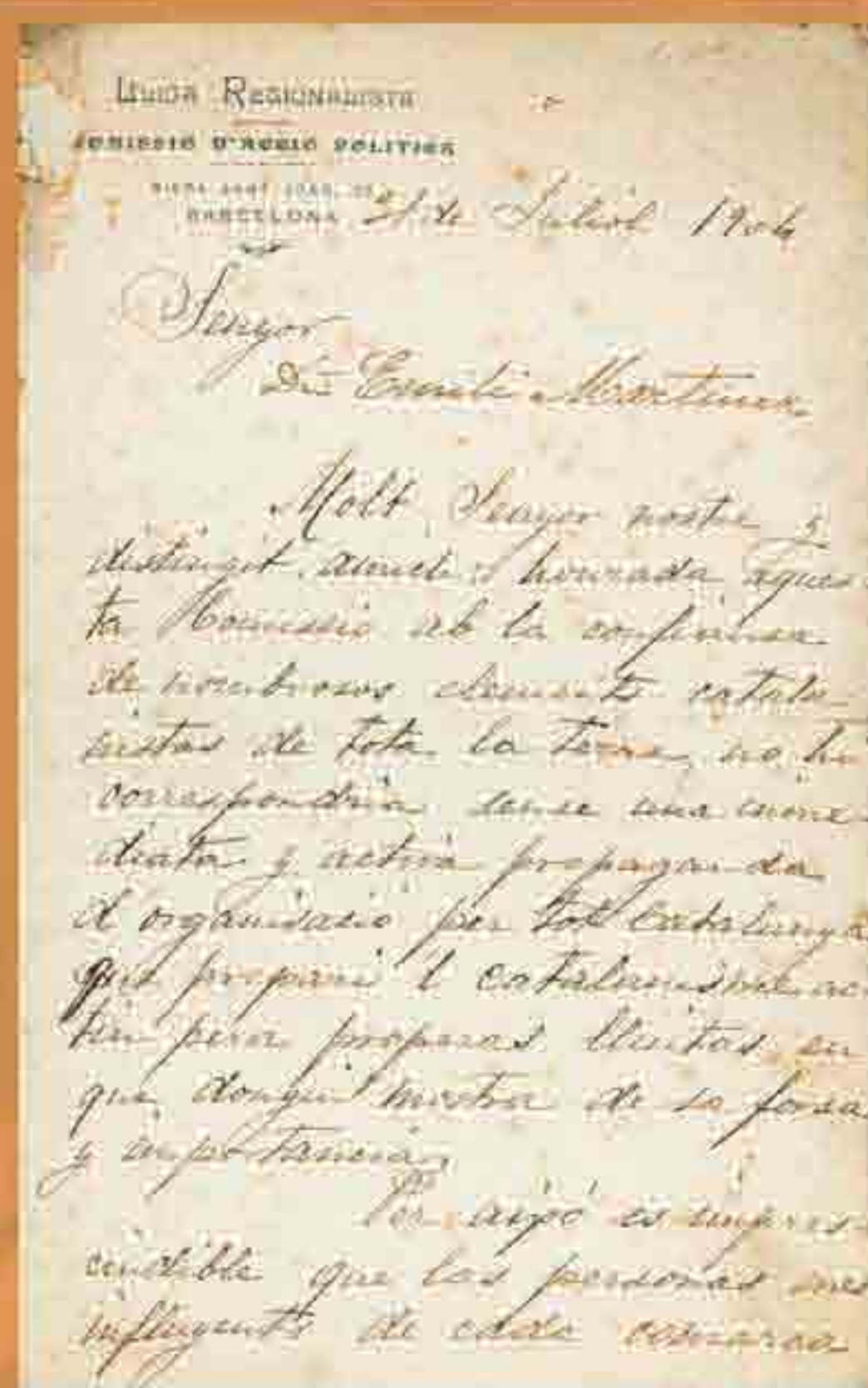
5.2. Carta de Ferran Agulló a Emili Martínez

Carta de Josep Maria Folch i Torres a Emili Martínez

Josep Maria Folch i Torres

Carta de Francesc Cambó a Emili Martínez, demanant-li que formi part del projecte catalanista endegat pel primer.

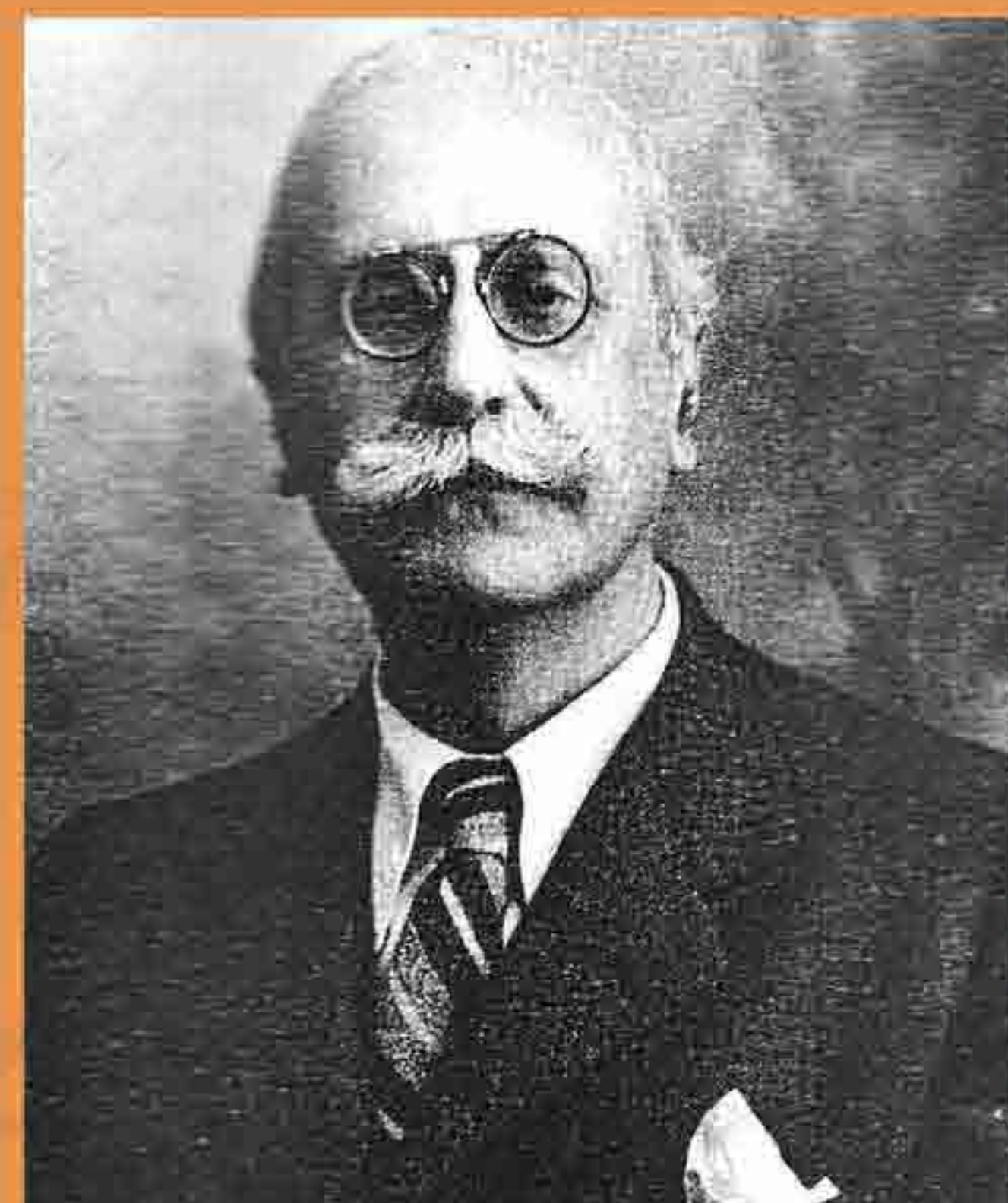
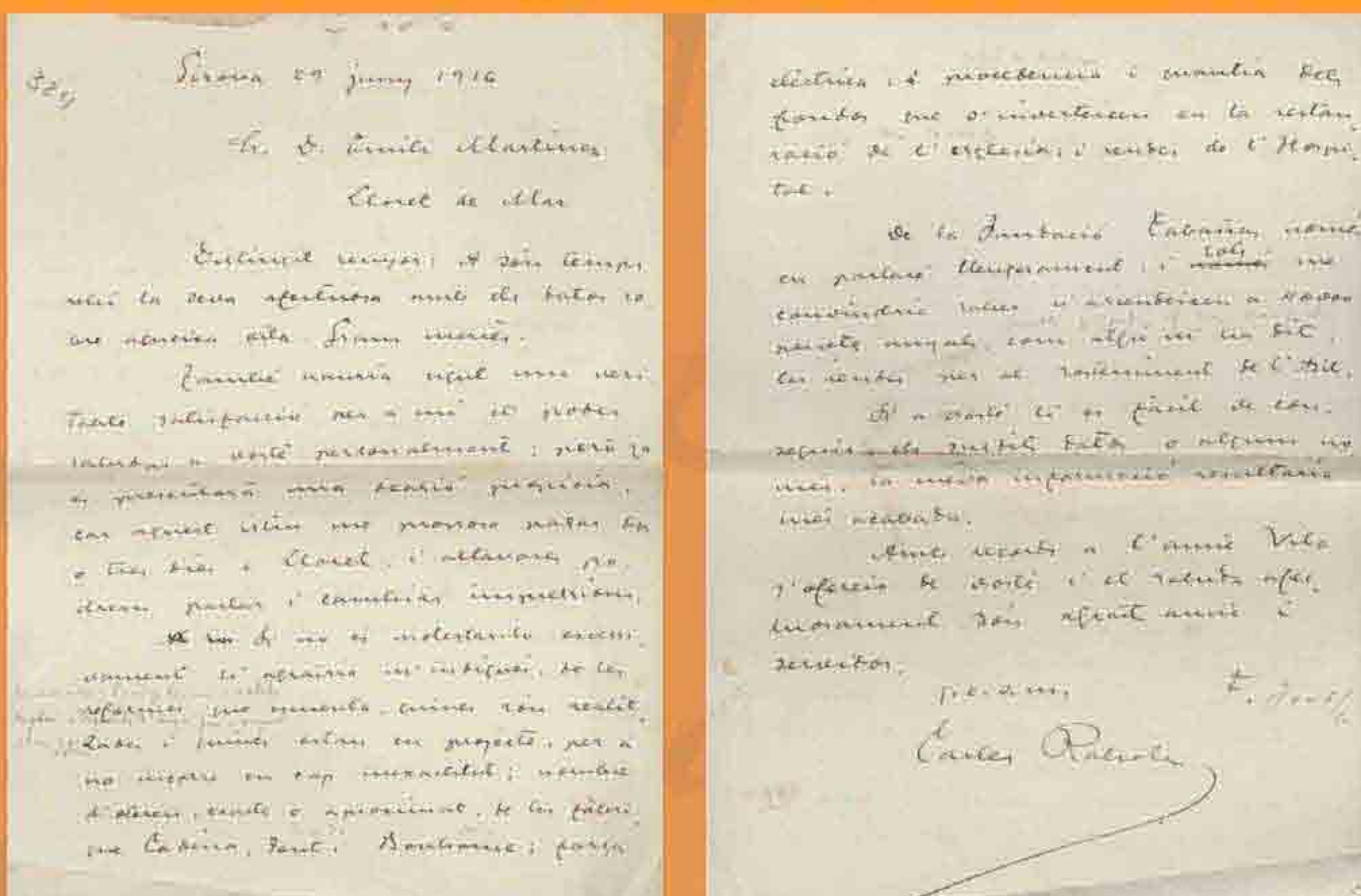
Francesc Cambó

LA CORRESPONDÈNCIA

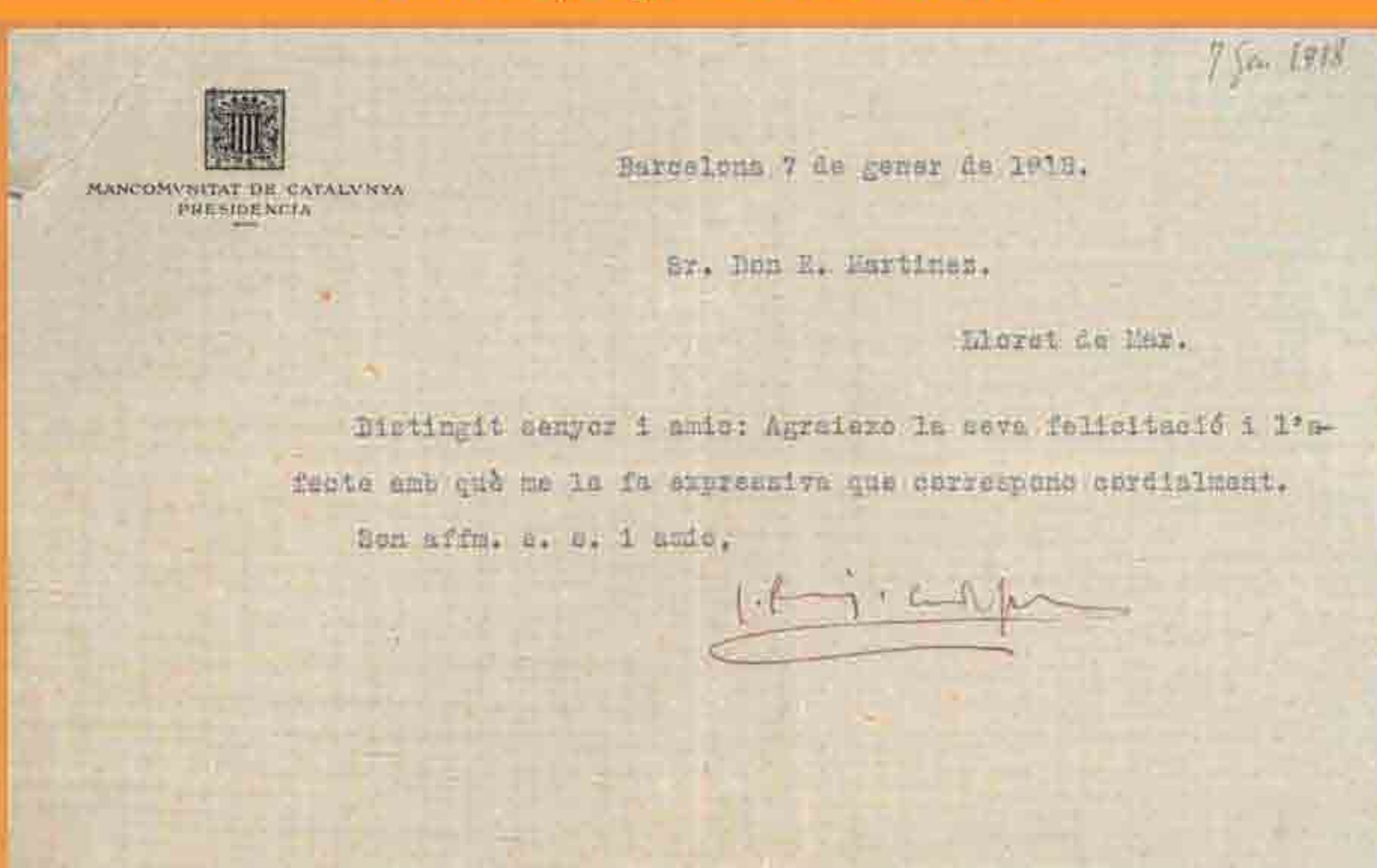
(II)

Carta de Carles Rahola a Emili Martínez

Carles Rahola

Nota de Josep Puig i Cadafalch a Emili Martínez

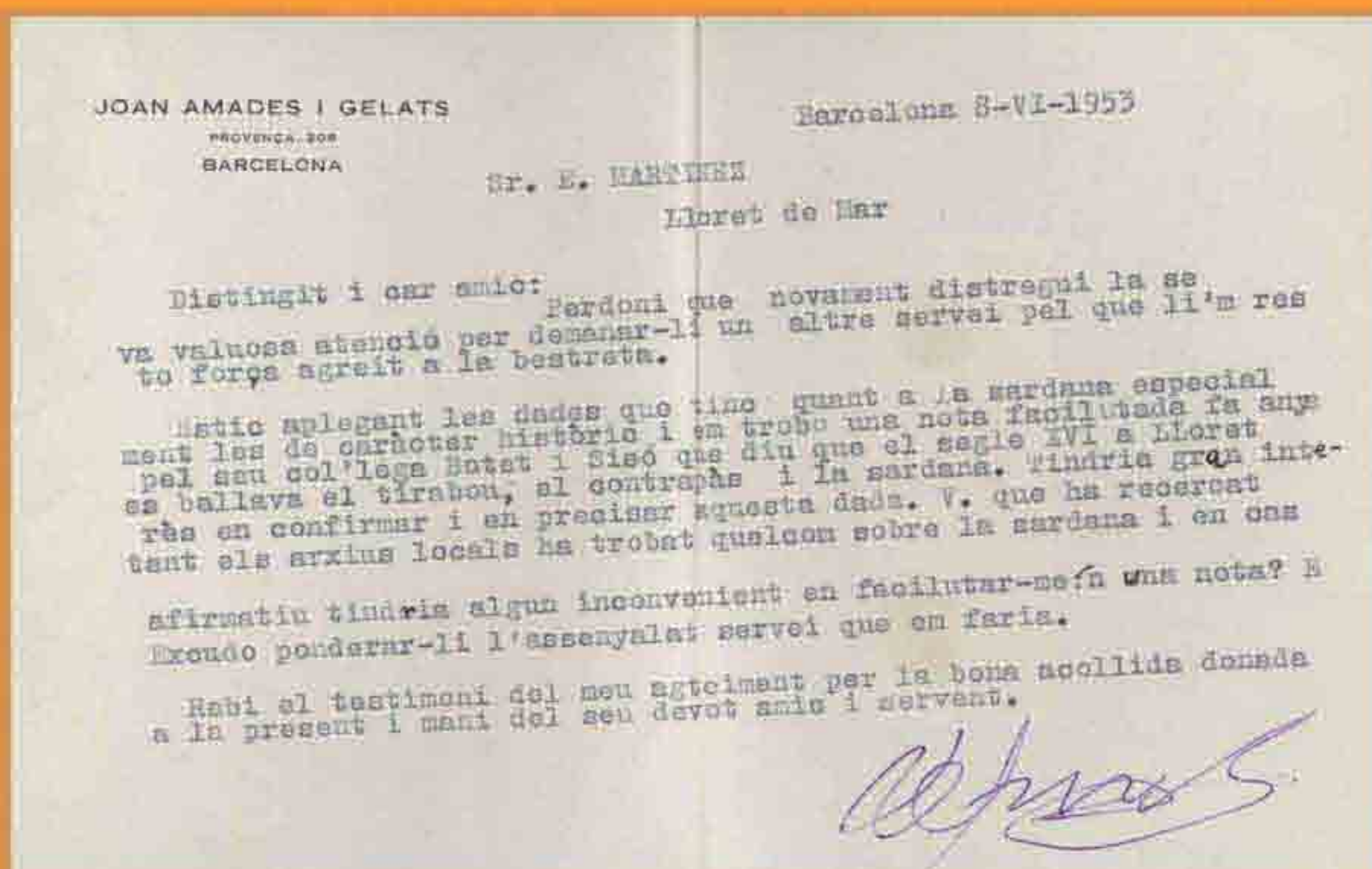
Jospe Puig i Cadafalch

La fermesa de les relacions d'Emili Martínez no s'esmoreí amb el pas dels anys ni amb els greus esdeveniments que s'esdevingueren amb l'esclat de la guerra i el posterior establiment de la dictadura del general Franco.

Si bé, com és obvi, aquests esdeveniments afectarien el vessant més polític de les relacions postals d'Emili Martínez, en cap moment es va trencar la xarxa de relacions amb les personalitats catalanes més rellevants, com per exemple Joan Amades o Pau Casals, amb qui el nostre home es va cartejar fins els darrers anys de la seva vida.

Per tant, doncs, tot aquest conjunt de cartes i postals ens parlen més que cap altra cosa d'un personatge que durant tota la seva vida va estar lligat íntimament amb els corrents polítics i culturals més rellevants del país.

Carta de Joan Amades a Emili Martínez, demanant-li col·laboració en les seves investigacions.

Joan Amades

Postal de Pau Casals a Emili Martínez, enviada des dels Estats Units

Pau Casals

LA FARMÀCIA

La nissaga farmacèutica dels Martínez – Passapera és una de les més antigues de Catalunya. La primera referència la trobem a nom de Salvador Passapera, a qui se li atorgà el títol d'apotecari el 22 de gener de 1790. Des de llavors, i fins a l'actualitat, aquesta família ha exercit l'activitat farmacèutica de forma ininterrompuda.

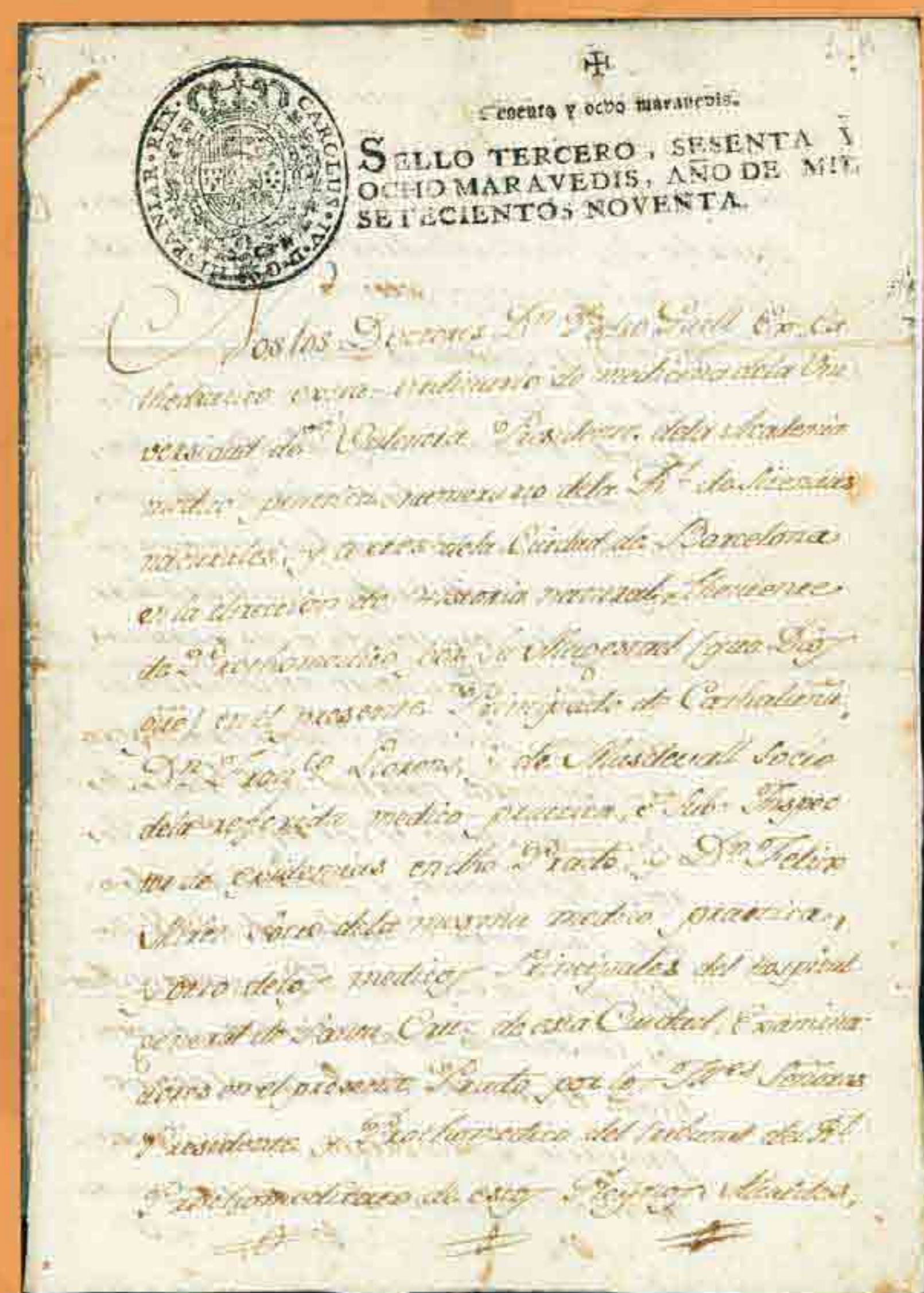
El va succeir el seu fill Joaquim, que es casà amb Antònia Campderà, filla del prestigiós metge lloretenc Francesc Campderà, consolidant-se així la vocació sanitària de la família Passapera. Joaquim Passapera va obtenir el títol de “*Baccauloreatus in Artibus*” a Madrid, el 1838, i el 1842, a Barcelona, el de “*Baccauloreatus in Pharmacia*”. El títol de Dr. en Farmàcia se li atorgà a Madrid el 1845.

La seva filla Mercedes es va casar amb el farmacèutic gironí Eduard Martínez Dalmau, que va obtenir el títol de batxiller en farmàcia a Madrid el 1867. D'aquesta manera s'entroncaven dues famílies amb formació i vocació farmacèutica: els Martínez i els Passapera.

Fruit d'aquest darrer matrimoni va néixer Emili Martínez i Passapera, que es va traslladar a Madrid per estudiar i practicar a la farmàcia del seu oncle, Mariano Passapera. En aquesta ciutat va conèixer la que hauria de ser la seva esposa, Cèlia de Laguardia; però, ben aviat, la mort d'Eduard Martínez va obligar a l'Emili a fer-se càrrec de la farmàcia familiar que, a partir de llavors, s'anomenaria "Farmàcia Passapera de la Vda. d'Eduard Martínez."

La vocació i formació farmacèutica va tenir continuïtat amb Àngel Martínez i de Laguardia, fill d'Emili i Cèlia, que va obtenir el títol de farmacèutic el juny de 1936. L'any 1940 va guanyar les oposicions a farmacèutic titular i l'any 1950 es doctorà a Madrid amb el treball “Estudi comparatiu de les Farmacopees Catalanes o Concòrdies de 1511, 1535 i 1586” que fou dirigit pel prestigiós catedràtic d'Història de la Farmàcia el Dr. Folch i Andreu.

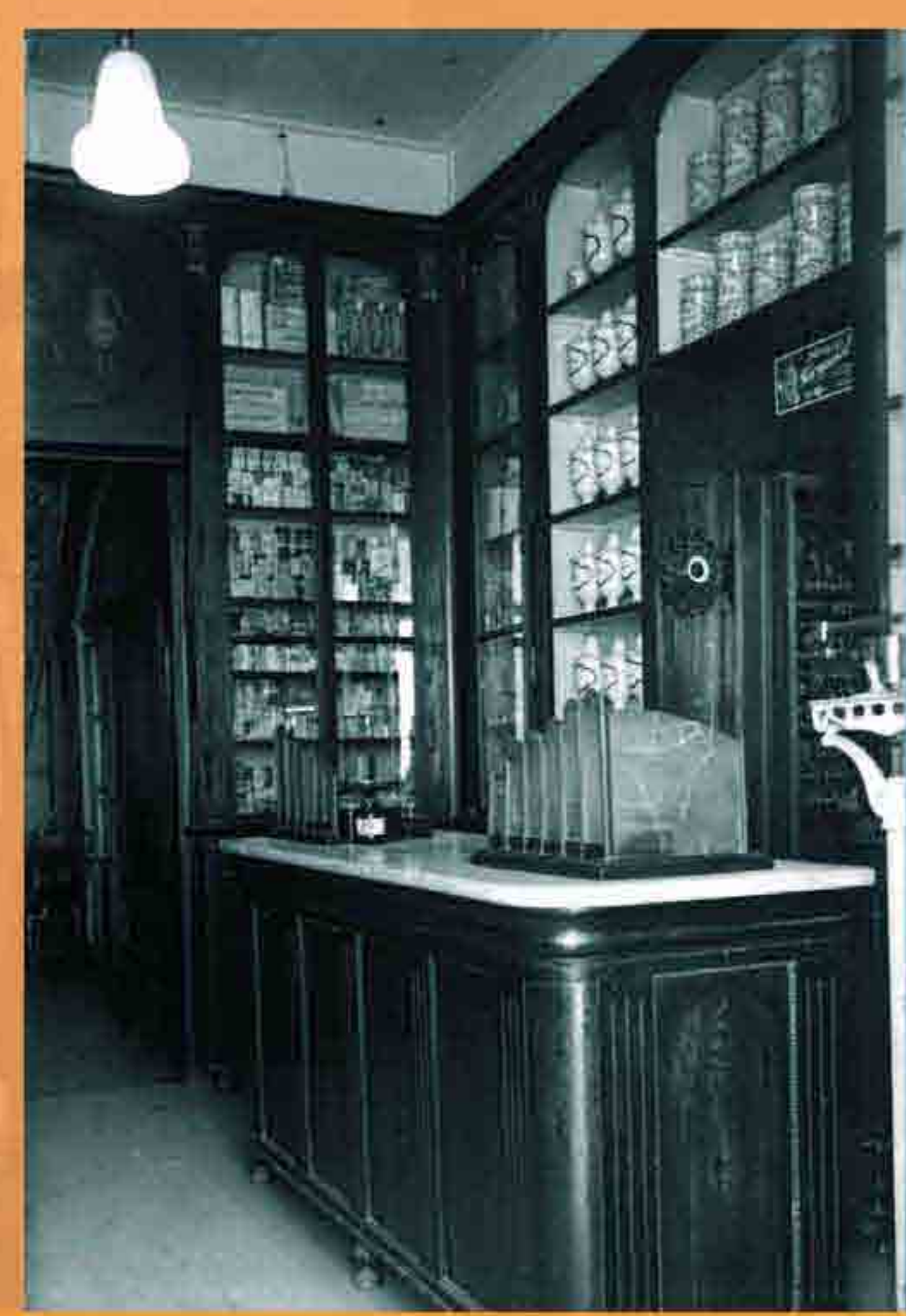
Actualment, la família Martínez posseeix dues farmàcies al municipi de Lloret de Mar, i en són els titulars en Jordi i l'Antoni Martínez Planas, fills d'Àngel Martínez, que regenten aquests dos establiments amb els seus respectius fills: en Jordi Martínez Puig, i la Mireia Martínez Surís; tots ells llicenciats en farmàcia.

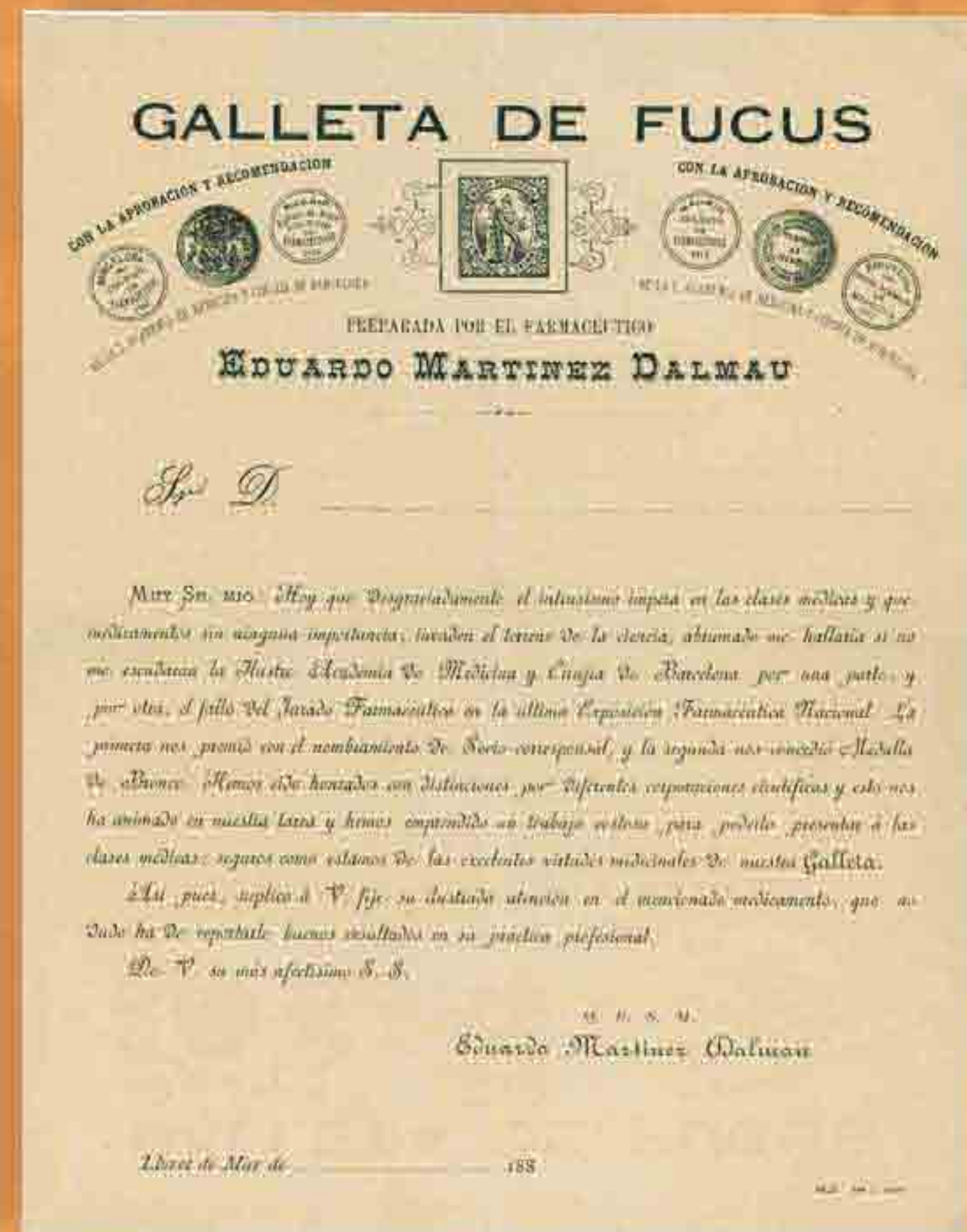
Primera pàgina del títol d'apotecari de Salvador Passapera, fundador de la farmàcia (1790).

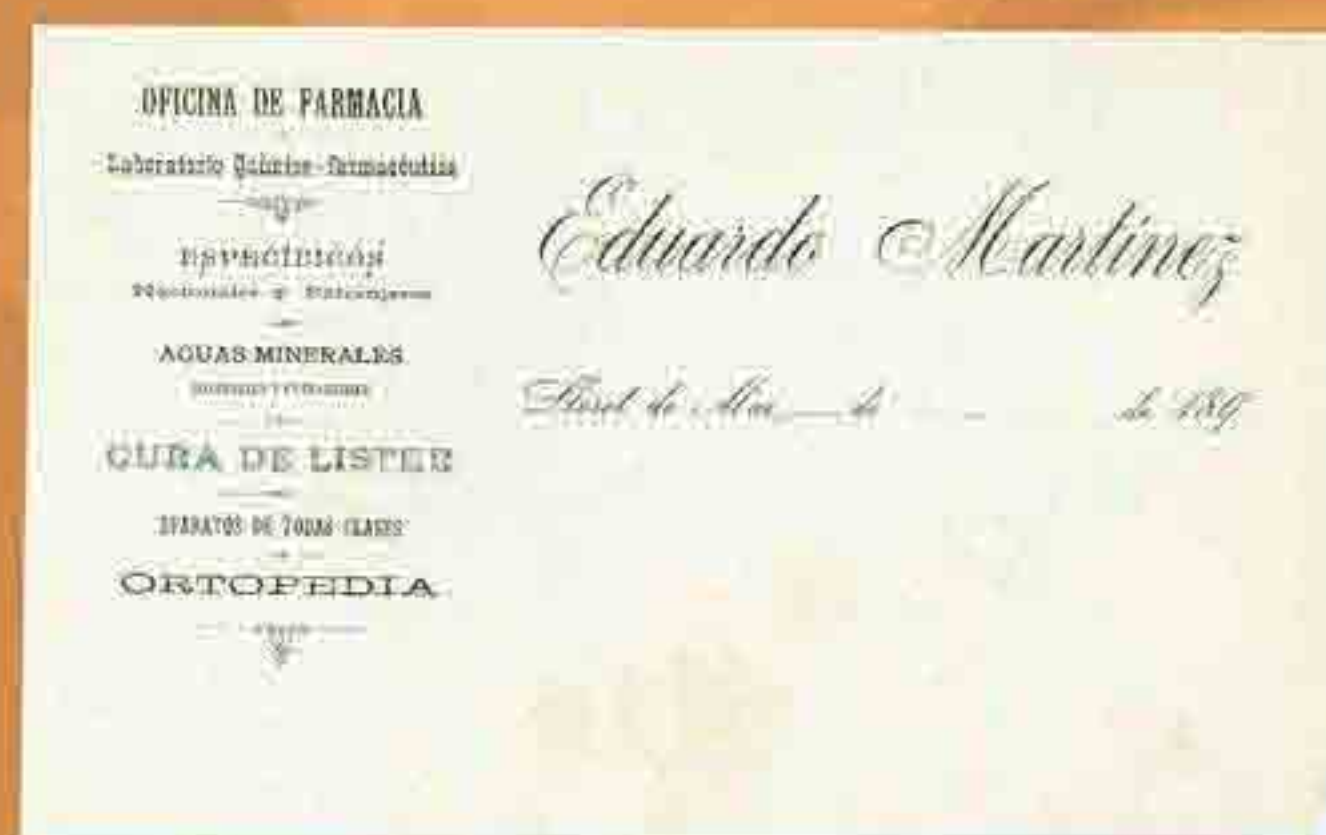
Vista exterior de la farmàcia (c.1930).

Dues imatges de l'interior de la farmàcia.

Carta de promoció de la "Galleta de Fucus", medicament elaborat per Eduard Martínez Dalmau a finals del segle XIX.

Dos memebre de la farmàcia Martínez, un de finals del segle XIX i l'altre de mitjans del segle XX.

Dos segells de la farmàcia, de finals del segle XIX-principis del XX.

EL COL·LECCIONISME

El destacat interès per la cultura que al llarg de la seva vida mostraren tant Emili com Àngel Martínez va propiciar que fossin uns grans col·leccionistes. Durant anys i anys, pare i fill van anar recollint i preservant tot tipus d'objectes i elements relacionats amb la vida social, cultural i política de Lloret de Mar i els van mantenir curosament classificats i ordenats. Tot aquest conjunt conforma una de les parts principals i més interessants del fons que ha estat cedit a l'Arxiu.

Per una banda, trobem dossiers sobre temes concrets, confeïts pels Martínez al llarg del temps. Aquests dossiers parlen sovint de temes lloretencs (documentació i objectes pertanyents a entitats i associacions lloretenques, propaganda electoral, l'òpera Marina...), i n'hi ha d'altres que parlen de temes més generals o de personalitats concretes del món de la cultura o de la política, com Ferran Agulló, Jacint Verdaguer o Miguel de Unamuno, per posar uns exemples. En aquests dossiers hi podem trobar tant cartells i programes com fotografies, correspondència, retalls de diaris, fulletons o fins i tot algun llibre.

Per altra banda, els Martínez van col·leccionar documents ben diversos, com estampes religioses, felicitacions nadalenques, prospectes, cartells, timbres oficials, goigs... Tot plegat una evidència de l'interès profund dels Martínez per preservar tot allò que estigués relacionat amb la cultura, la història i la vida, molt especialment de Lloret, però també de Catalunya en general.

Documentació relacionada amb entitats lloretenques

Aplec de documentació de caire polític

Programes i tiquets de diverses edicions de la festa de Sant Cristófol

Una part de la col·lecció de felicitacions de Nadal del fons

Part d'un dossier del fons Martínez sobre l'òpera Marina

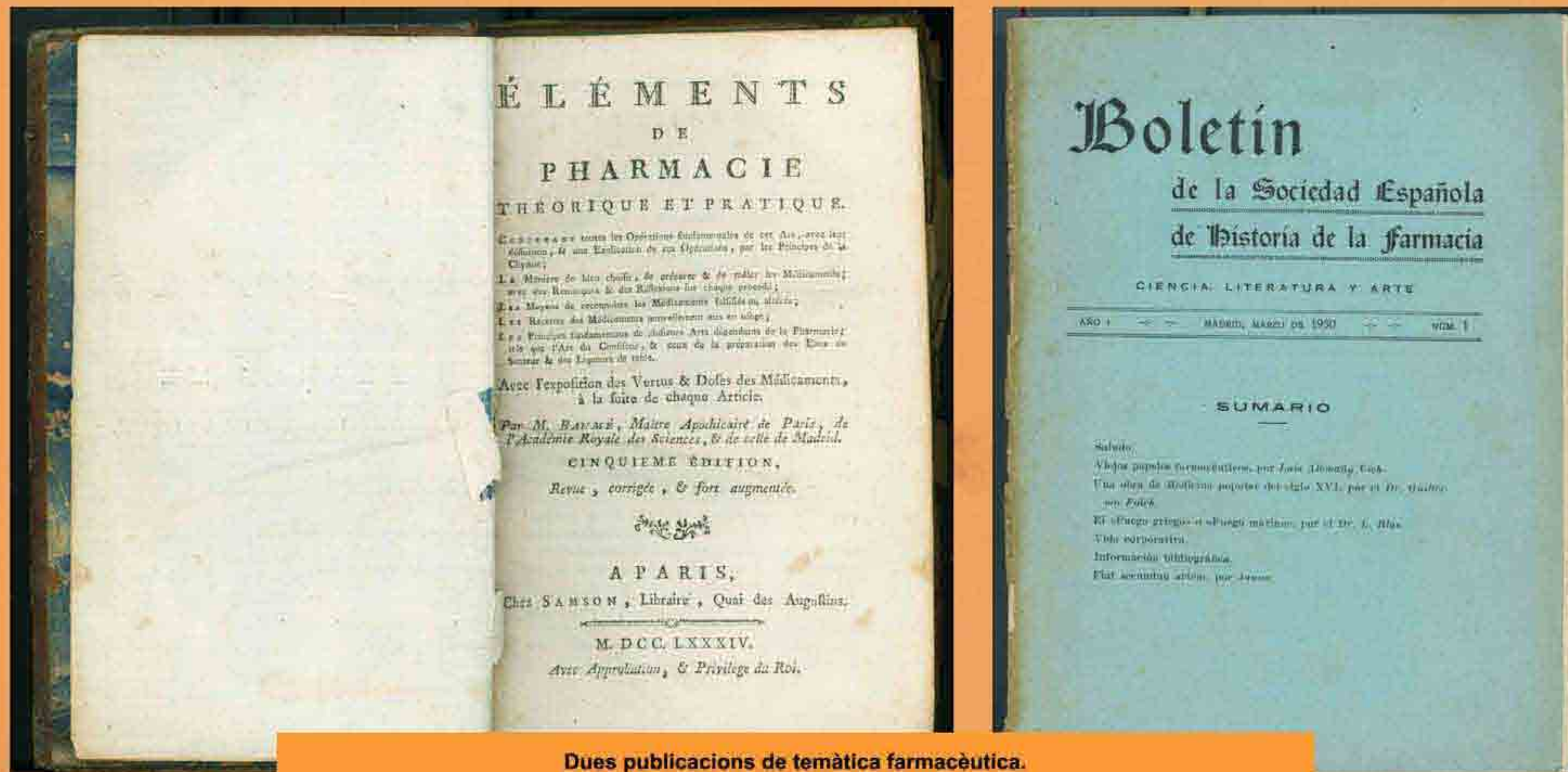
LA BIBLIOTECA FAMILIAR

Com és natural en una família tan vinculada al món polític i cultural, la biblioteca dels Martínez no va fer res més que créixer al llarg dels anys. Així, el fons bibliogràfic que ha estat cedit pels Martínez a l'Arxiu és realment important i està format per prop d'un miler de títols.

En primer lloc cal remarcar, evidentment, totes aquelles publicacions que fan referència a la dedicació professional de la família: la farmàcia, amb alguns exemplars que es remunten al segle XIX, als quals cal afegir diversos llibres de temàtica mèdica.

Tanmateix, la universalitat i la diversitat de l'interès científic i cultural d'Emili i d'Àngel Martínez va fer augmentar espectacularment la biblioteca familiar amb llibres de temàtiques ben diverses, tant generalistes com més especialitzats. Així, en el camp científic, hi trobem llibres d'història, arqueologia, geografia, ciències naturals diverses, llengües (no només catalana), literatura, etnografia, excursionisme, enciclopèdies, diccionaris...però també hi ha algunes obres d'entreteniment (novel·les, teatre...), revistes i una bona quantitat de publicacions de temàtica local sobre Lloret de Mar.

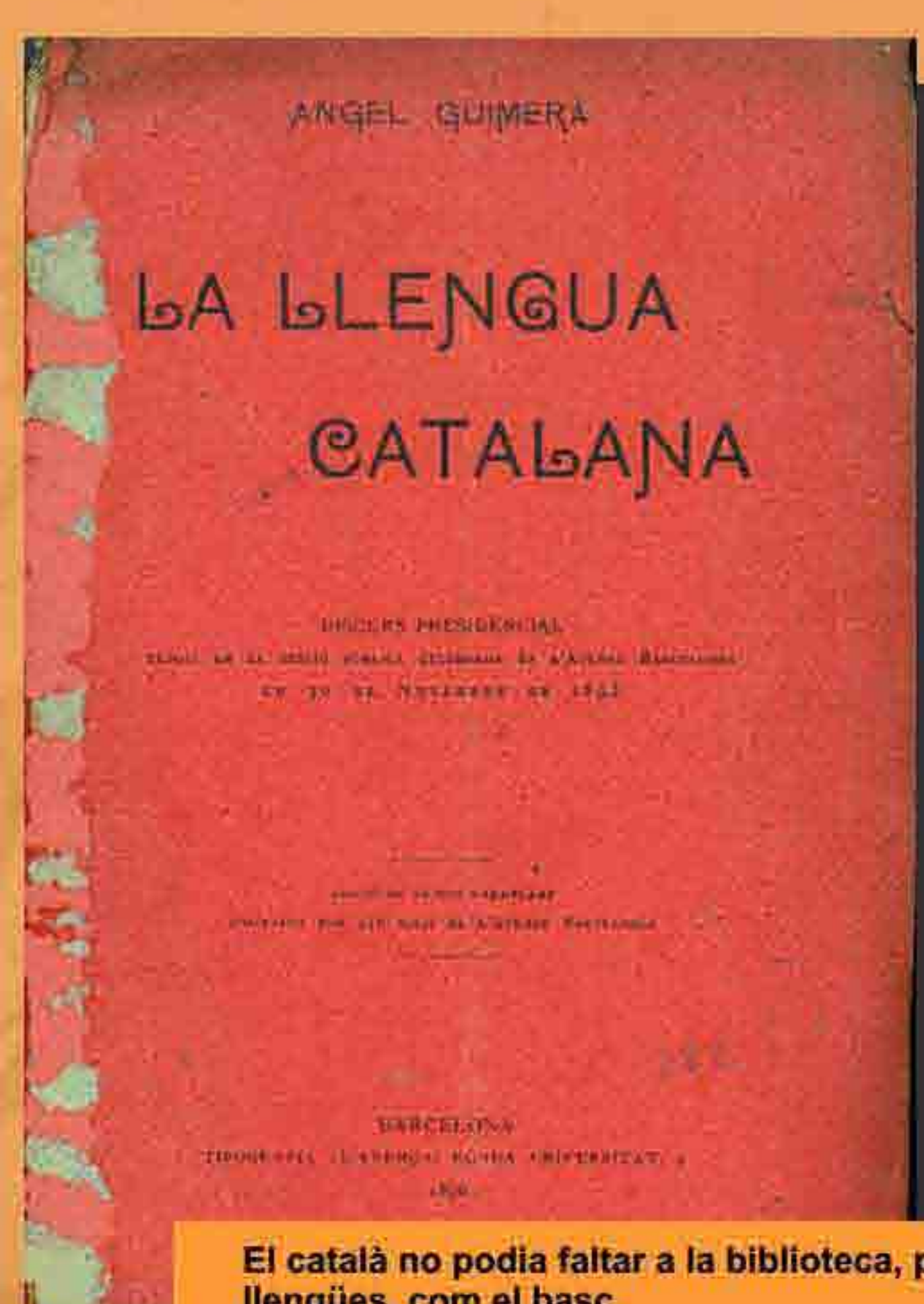
En definitiva, una biblioteca la qualitat i l'extensa varietat de la qual reflecteix admirablement més que cap altre testimoni fins a quin punt Emili i Àngel Martínez estaven imbuïts de cultura en el seu sentit més ampli i divers.

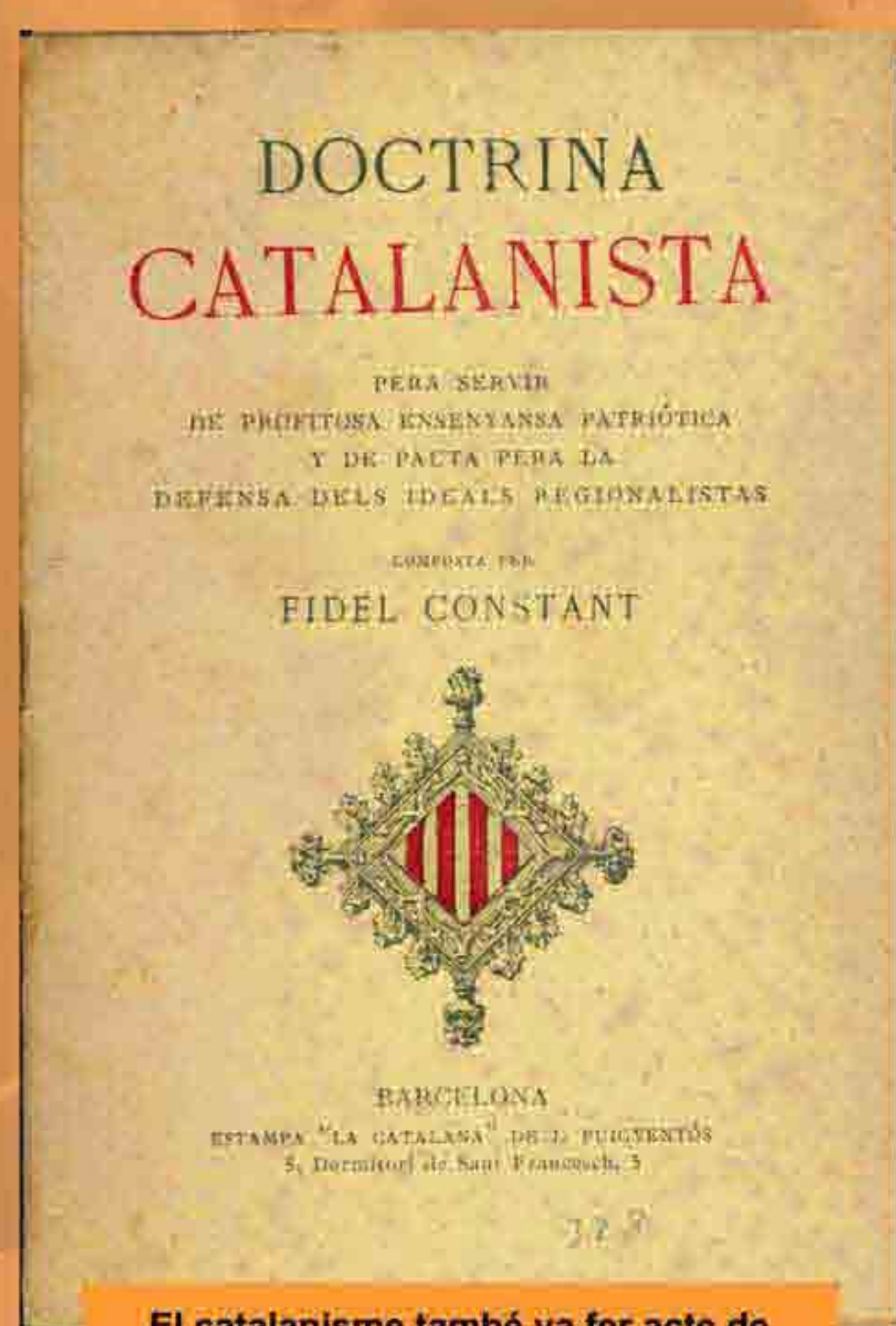
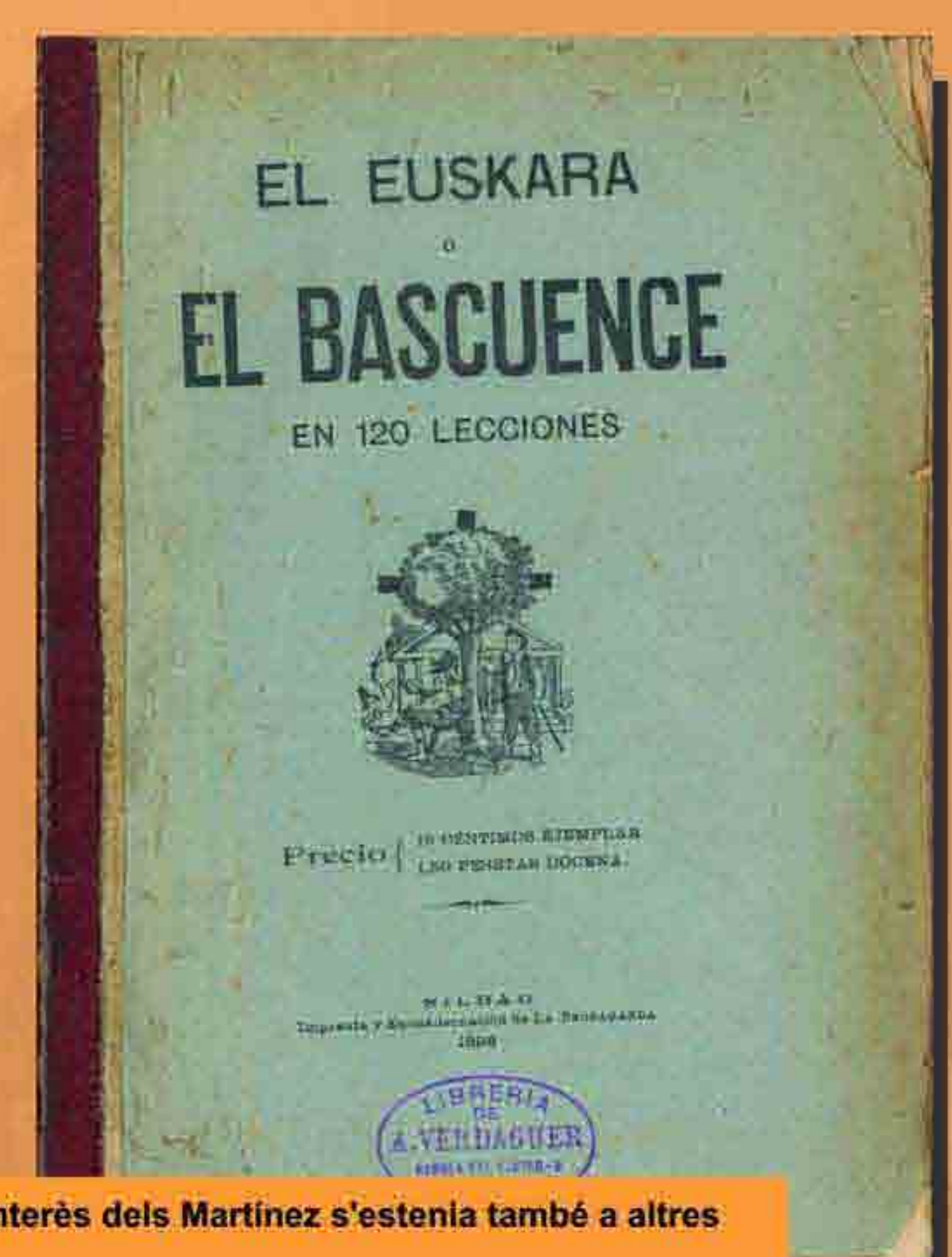
Dues publicacions de temàtica farmacèutica.

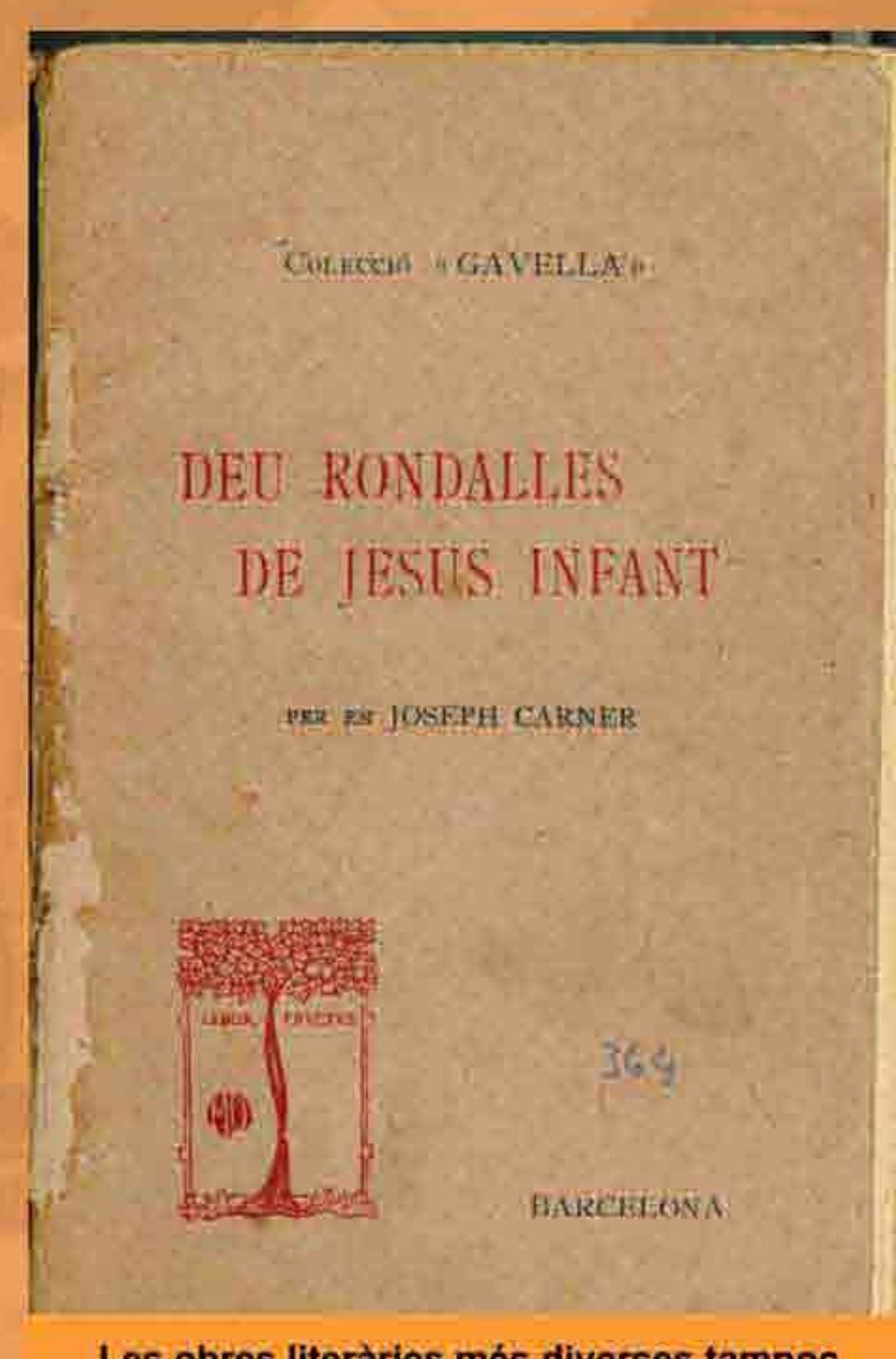
La història també interessà als Martínez.

El català no podia faltar a la biblioteca, però l'interès dels Martínez s'estenia també a altres llengües, com el basc.

El catalanisme també va fer acte de presència a la biblioteca familiar.

Les obres literàries més diverses tampoc hi van faltar.

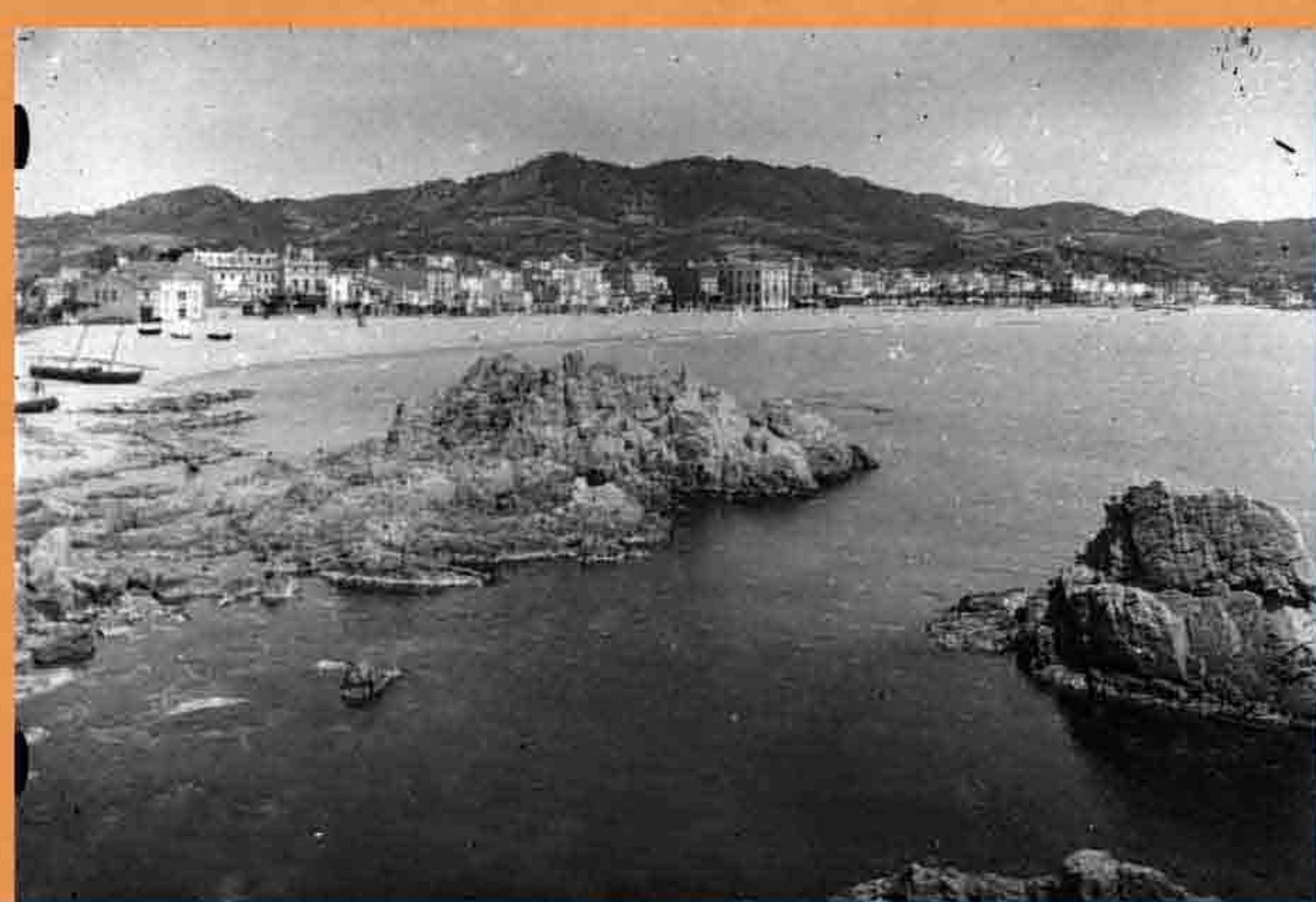
EL FONS D'IMATGES

INTRODUCCIÓ

Emili Martínez fou un gran apassionat de la fotografia i, per això, al seu fons es conserven més de 3000 imatges en diferents tipus de suport: plaques de vidre, cel·lulosa o paper. Els seus inicis en el món de la fotografia caldria situar-los a Madrid, a finals del s. XIX o principis del XX, quan estava practicant a la farmàcia del seu oncle Mariano Passapera. Fou llavors quan degué aprendre la tècnica requerida per a realitzar i obtenir bones fotografies (enfocament, obturador, exposició, llum, revelat...), i és per això que a les imatges més antigues d'aquest fons apareixen edificis i paisatges de Madrid, Segòvia, Àvila...

Quan va retornar a Lloret de Mar va continuar treballant i perfeccionant aquesta tècnica i en poc temps es va convertir en un dels referents de la fotografia lloretenca. Fins i tot, a la Farmàcia – Laboratori Passapera, s'anunciava la “Secció d'articles fotogràfics. Plaques, papers, pel·lícules, revelatges...”

Les seves fotografies tenen una temàtica molt extensa i variada; però, per tal de copsar la importància i el volum d'aquest fons, hem fet una agrupació en cinc matèries principals: els paisatges, els esdeveniments, el patrimoni, les tradicions i els retrats.

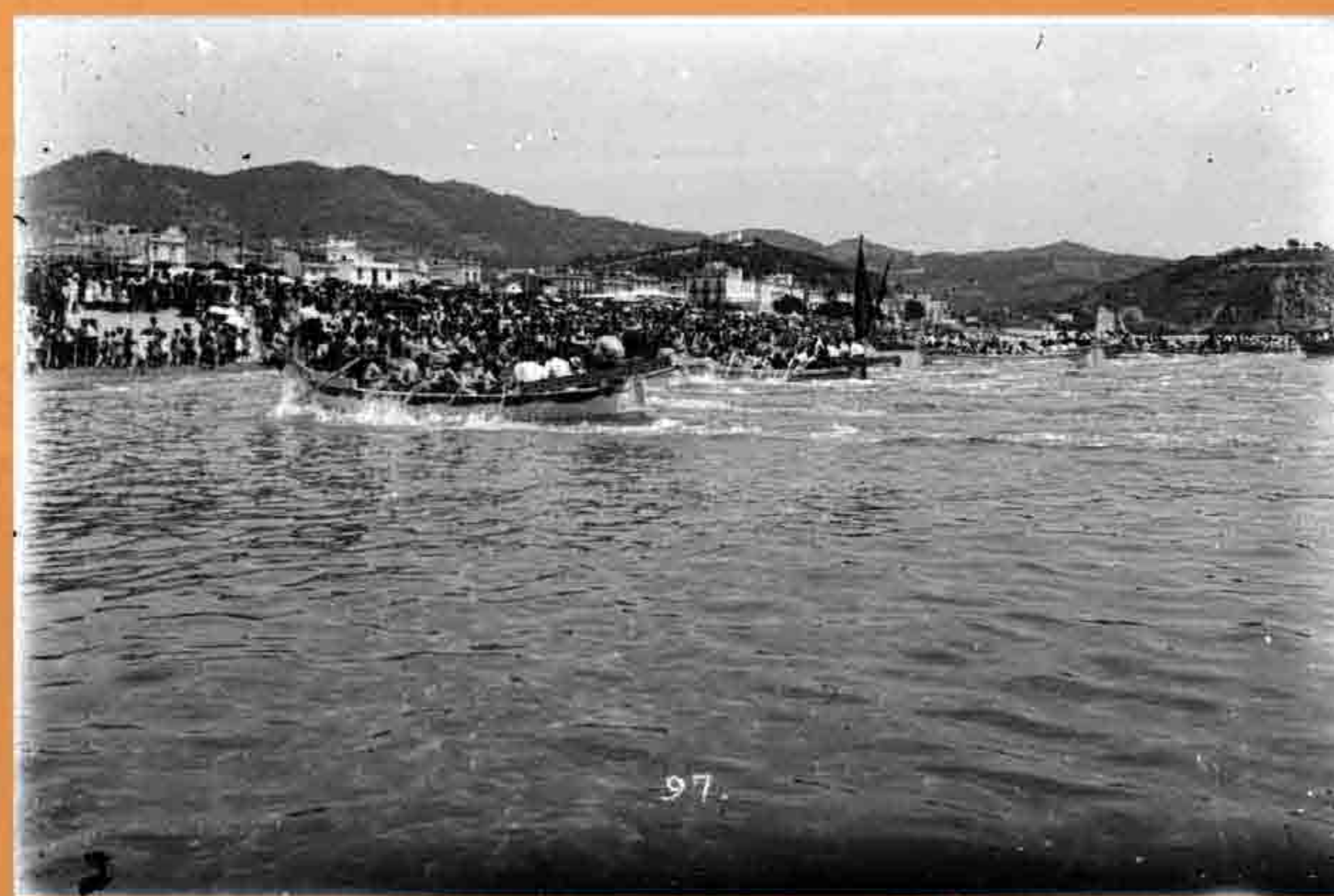
Vista general de Lloret de Mar que mostra en primer terme Sa Carabera. Es pot veure l'Ajuntament i algunes cases particulars d'interès (c. 1930)

Un altre exemple de paisatge lloretenc a inicis del segle XX. En primer terme, els camps de conreu, en segon terme la Torre Barnés o xalet rosa i, al fons, Can Saragossa.

Diada de Sant Cristófor a la Plaça d'Espanya, vers l'any 1940.

Barques que marxen de la platja de Lloret direcció a Santa Cristina, amb una gentada que les acomiada (c. 1922)

Façana principal de la Villa Loreto, espectacular mansió avui inexistent que pertanyia a la família Mataró. Aquest exemple de fotografia de patrimoni lloretenc data dels anys 20 del segle XX.

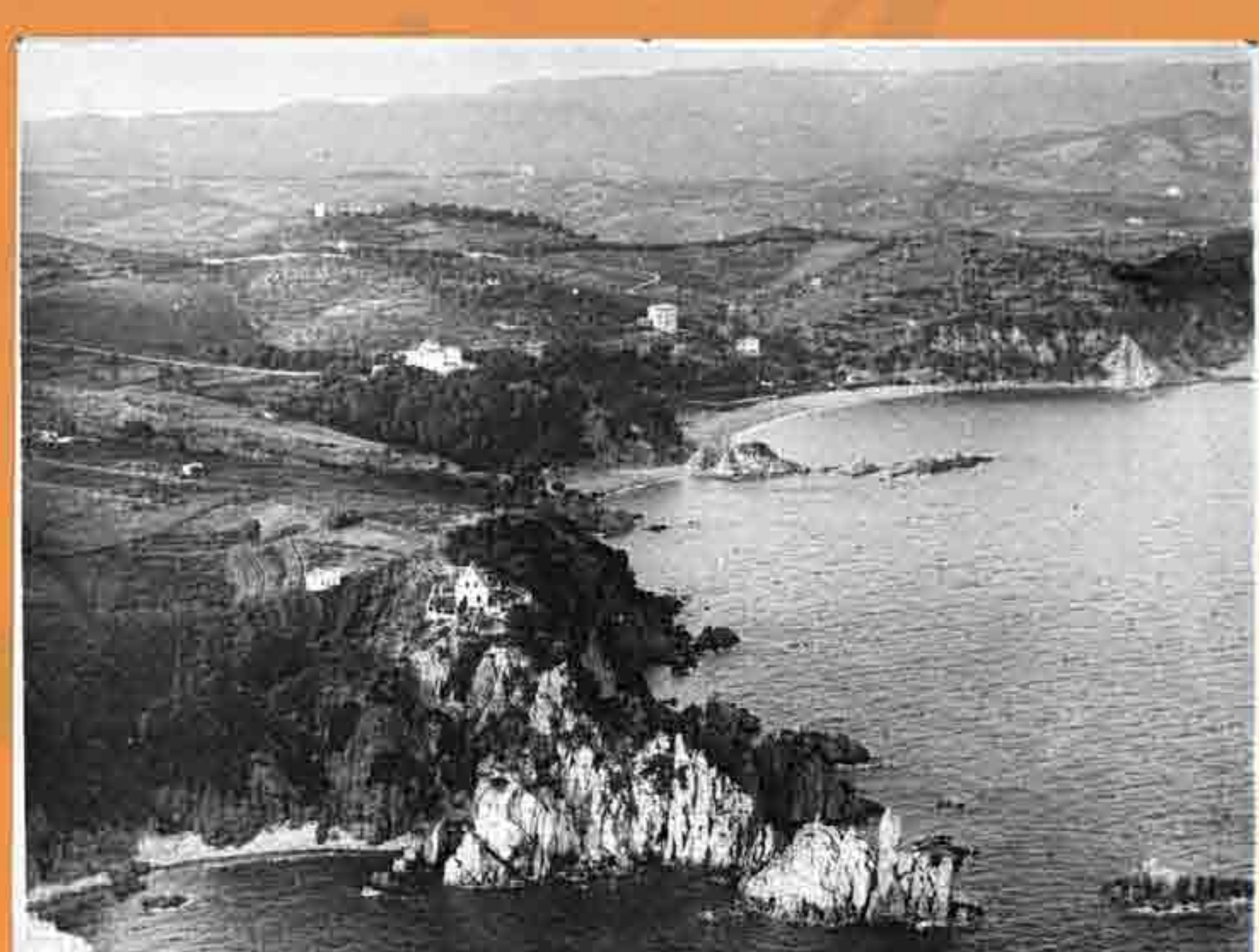

Retrat a cos sencer nen dret, davant una cadira. (c. 1940)

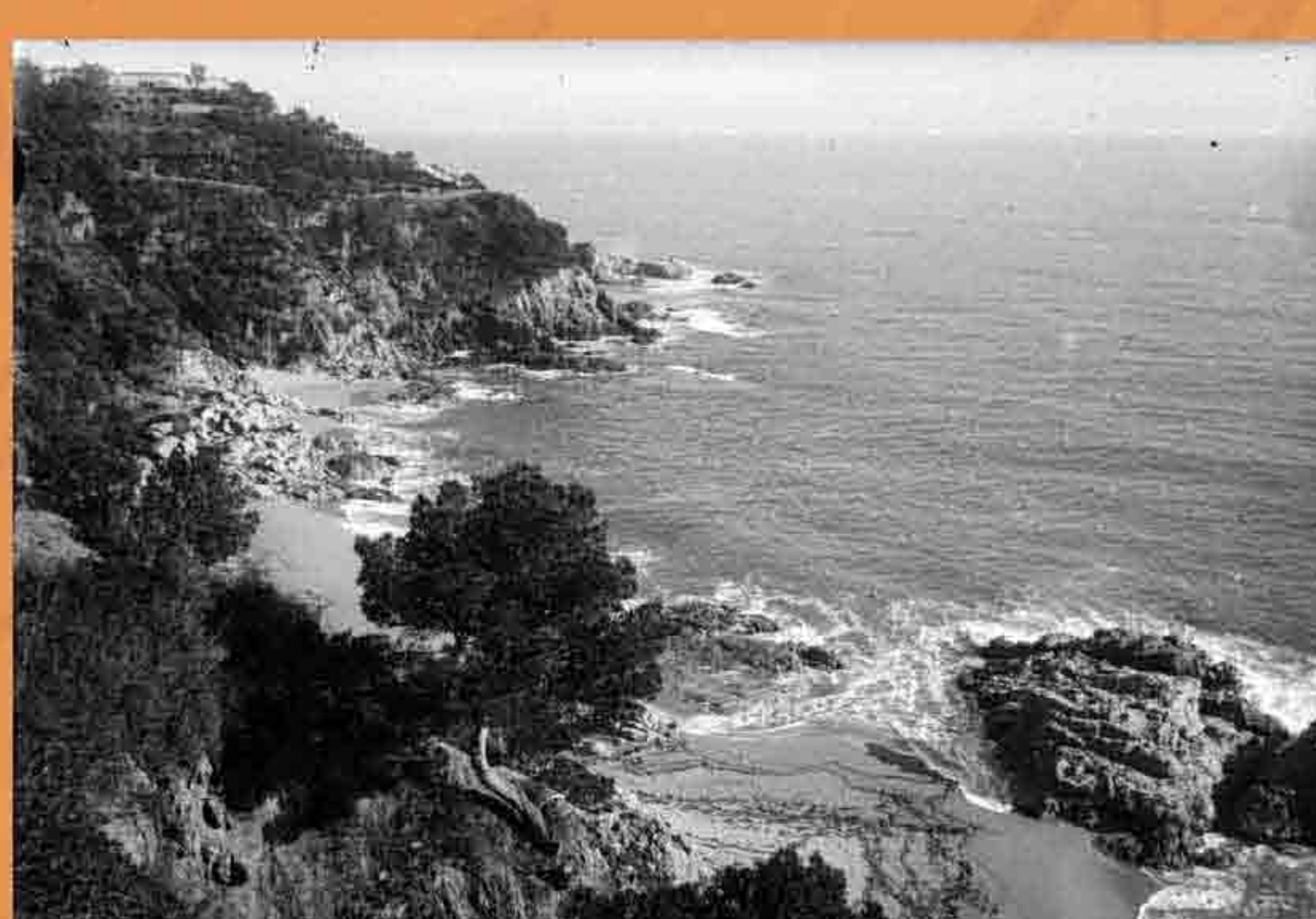

EL FONS D'IMATGES: ELS PAISATGES

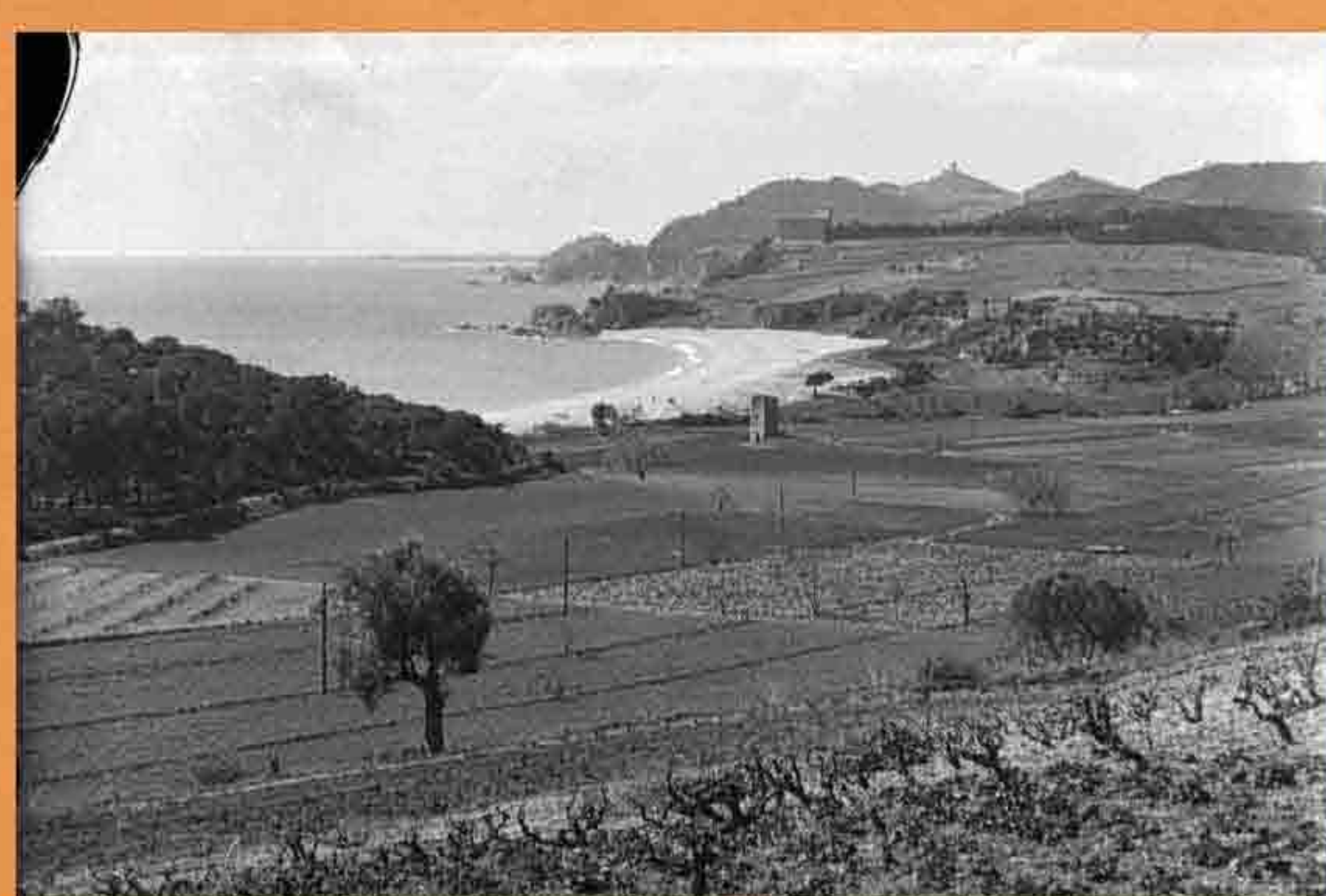
Lloret de Mar era la gran passió d'Emili Martínez. Per això, no ens ha d'estranyar que a les fotografies apareguin les platges de Santa Cristina, Fenals, Lloret, Sa Boadella, Canyelles... D'algunes d'aquestes imatges en va fer targetes postals que va distribuir entre els estiuejants i visitants de la nostra població; això, sens dubte, va contribuir a popularitzar, encara més, la nostra costa lloretenca.

Paisatge de marina que mostra la platja de Santa Cristina al fons, i en primer terme S'Agulla (c. 1930)

Paisatge de marina amb Sa Boadella a primer terme i, al fons, Can Roviralta (c. 1930)

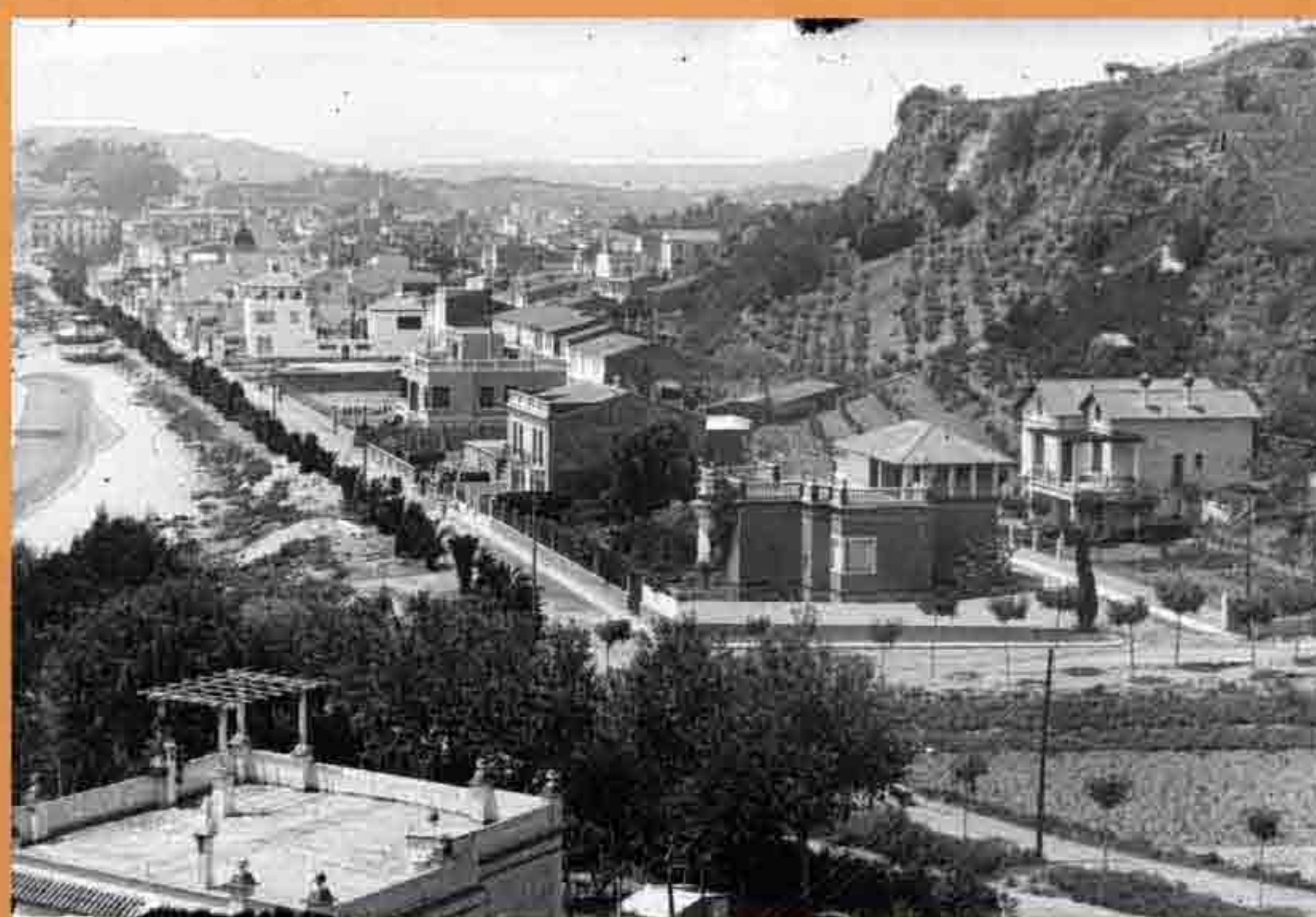
Vista des de l'interior de la platja de Fenals. Es veuen camps conreats amb vinyes, alguns masos i la torreta de l'aigua (c. 1935).

Vista general de Lloret de Mar, vers l'any 1920.

Vista parcial de Lloret de Mar des de l'Ajuntament, on es veuen el passeig i la platja, amb els xiringuitos Gual i El pati Blau. També es veuen els Banys d'en Pelegrí (c. 1915)

Vista general de Lloret de Mar des de la zona de Can Macià (c. 1930).

Vista general de Lloret de Mar des del Turó Rodó. Es poden veure perfectament tots els edificis que donaven a la platja (c. 1949)

Vista general de Lloret de Mar des de darrere del Turó Rodó, que es veu en primer terme (c. 1930)

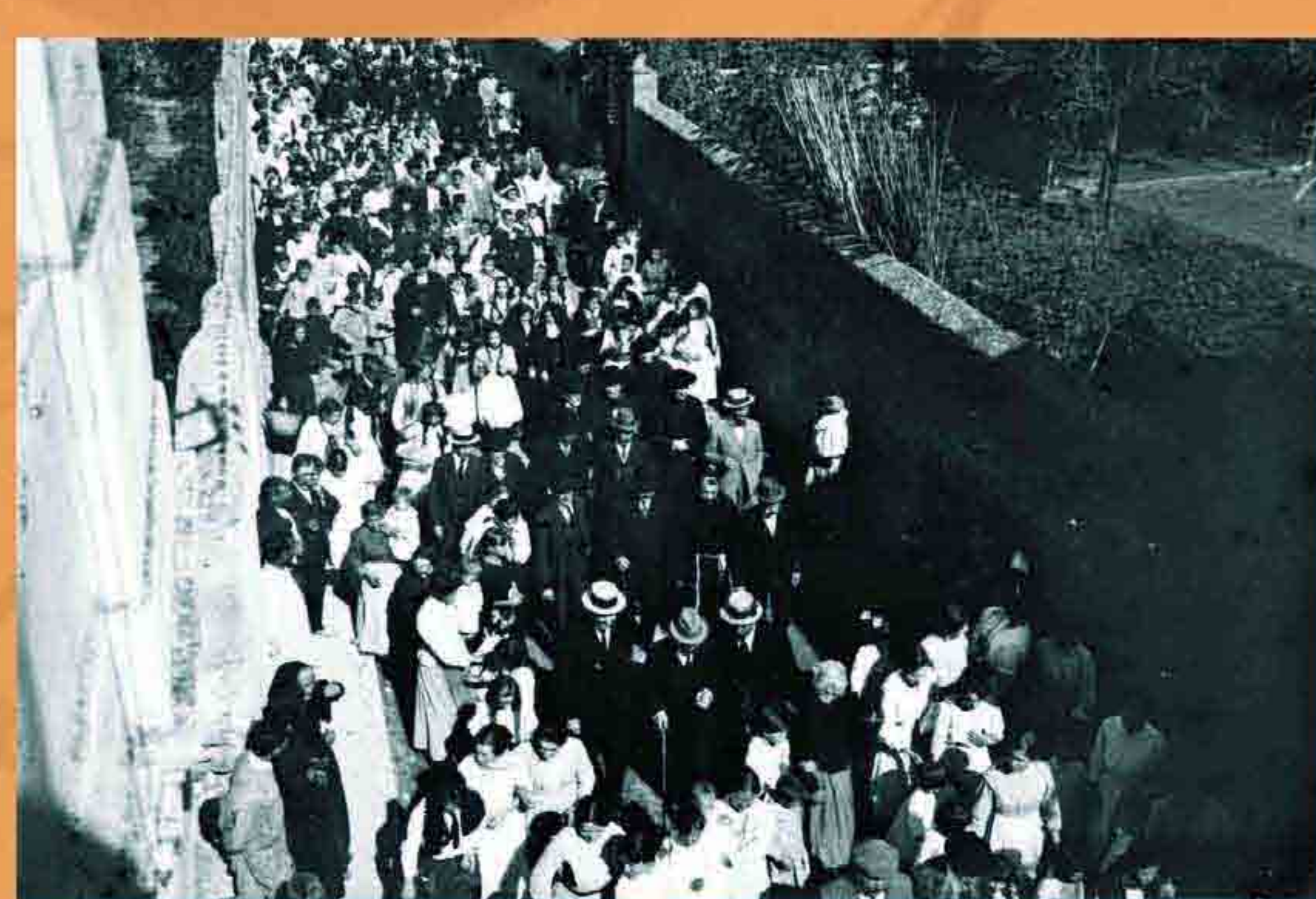
Vista general de la platja de Canyelles encara sense cap edificació, amb la impressionant bellesa de les roques i les muntanyes properes amb vegetació de pins.

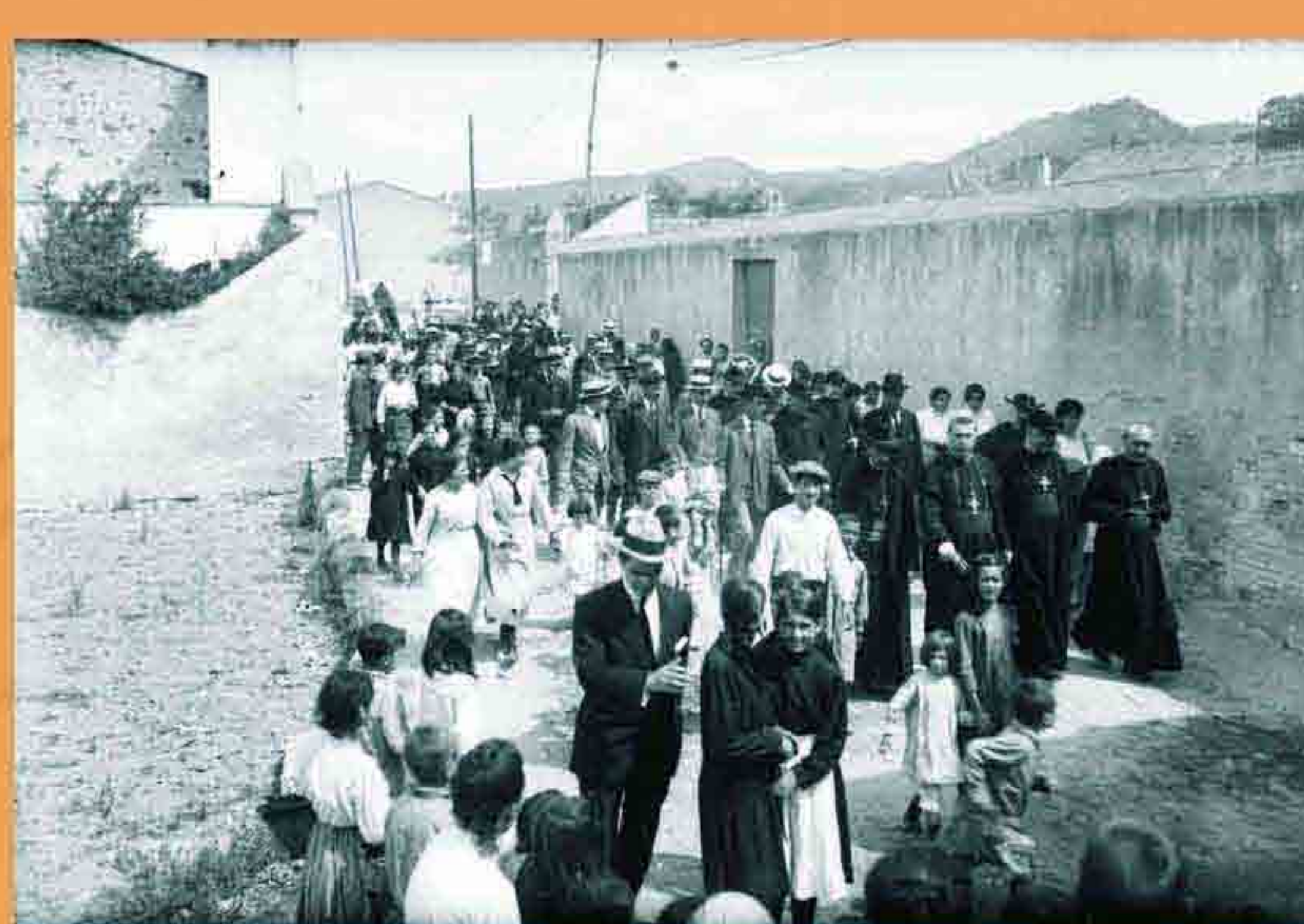

EL FONS D'IMATGES: ELS ESDEVENIMENTS

Conscient de la importància de determinats esdeveniments ocorreguts a la nostra vila, Emili Martínez va actuar com un fotoperiodista que deixà constància gràfica dels fets poc habituals: les conseqüències dels temporals, la visita d'un personatge important, els accidents imprevistos, ... Així, a través de la fotografia congelava el temps i immortalitzava un acte.

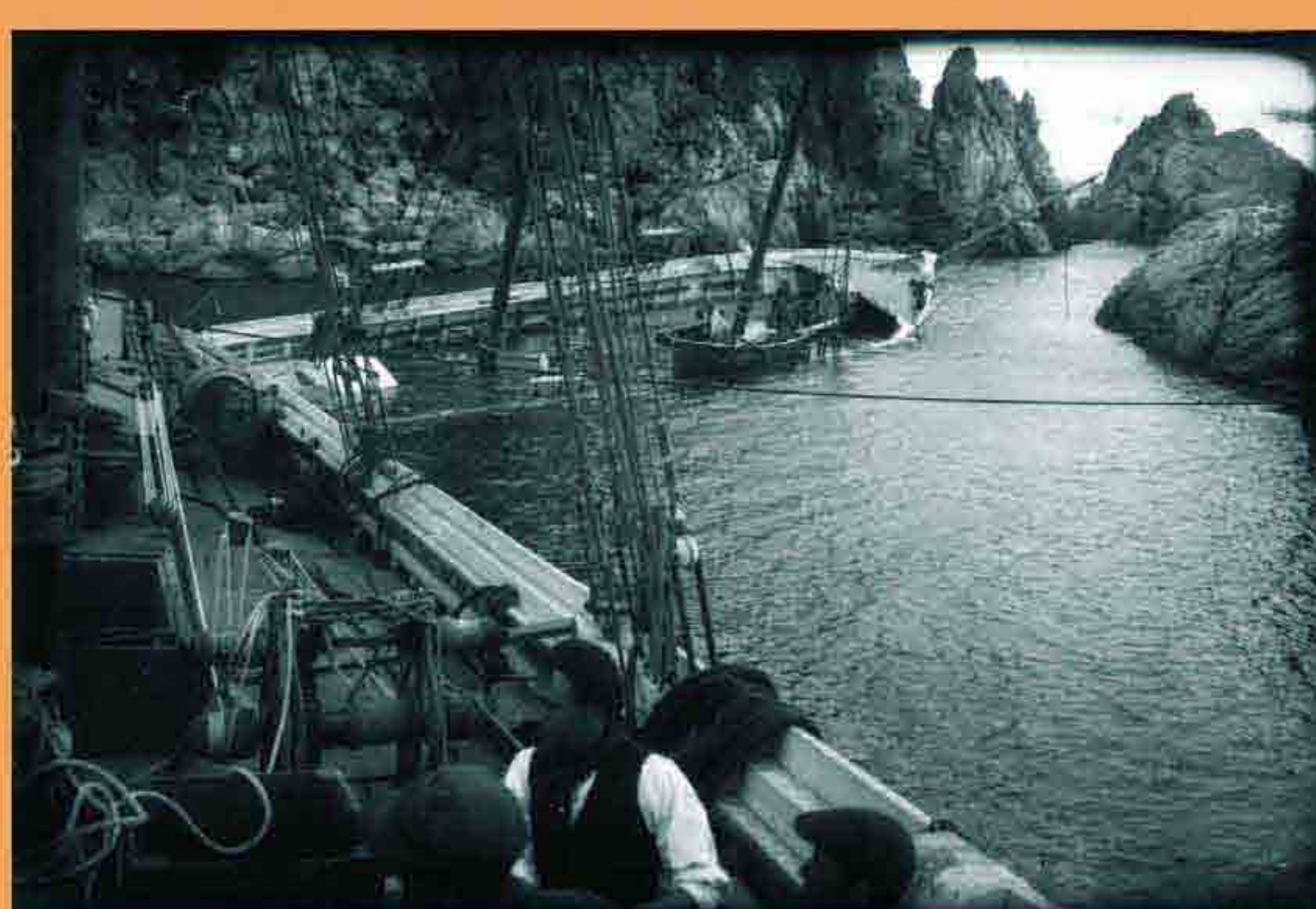
Visita del polític republicà Nicolás Salmerón, amb els polítics que l'acompanyaven i tot un sèquit al darrere, en un carrer de Lloret (c. 1900)

Visita del Bisbe de Girona, passant pel carrer Sant Pere, i tota una concentració de fidels al darrere (sense data)

Una altra visita del Bisbe a Lloret de Mar. Es veu una gentada que l'acompanya (c. 1930)

Naufragi del vaixell valencià Loroño carregat de taronges a Es Bullens de Canyelles. Es veu, també, un vaixell que va anar a rescatar-lo (c. 1925)

Imatge dels efectes catastròfics d'un temporal, el 20 de desembre de 1915, que va menjar tota la platja, ensorrant els patis de les cases i arribant fins pràcticament a la porta de les vivendes.

Destrosses ocasionades pel mateix temporal a davant de l'Ajuntament.

El Passeig de mossèn Jacint Verdaguer després d'una nevada, cap al 1930.

Imatge del primer camp de futbol de Lloret de Mar en un dia de partit. Es veuen, també, barques a la platja i la torre de "Villa Loreto" (c. 1925)

EL FONS D'IMATGES: EL PATRIMONI

A principis del s. XX Lloret de Mar encara vivia una època de gran transformació a conseqüència del capital dels “americanos” que arribava a la nostra vila. Llavors es van construir alguns edificis espectaculars que, posteriorment, serien enderrocats. Emili Martínez, atret per les formes modernistes, neoclàssiques o noucentistes d'aquells edificis, els va retratar i n'ha deixat constància per a les futures generacions.

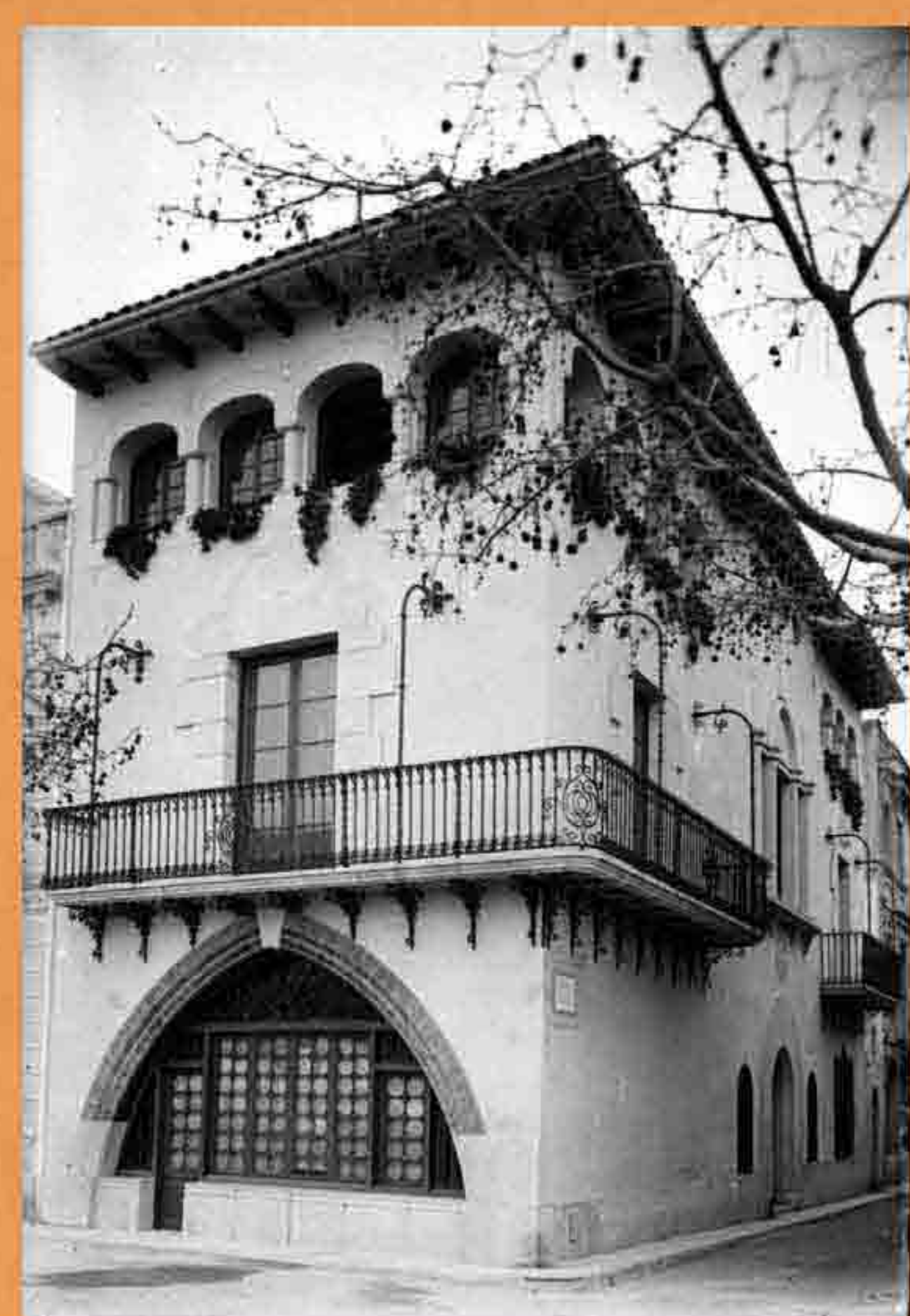
Dues façanes de cases particulars de Lloret, d'estil modernista. La de la dreta pertany a la família Marlés i la de l'esquerra és can Brugaroles. Al fons el mur d'en Rabic, tot situat a la Rambla Barnés (c. 1930)

Façana de cal Drapaire, actualment Bella Dolores. La façana de l'esquerra és can Joan dels Autos (c. 1930)

Xalet Rosa o Torre Barnés, amb els camps de conreu al davant (c.1910)

Façana de can Durall, al Passeig de mossèn Jacint Verdaguer, cantonada Carrer dels Màrtirs (c. 1930)

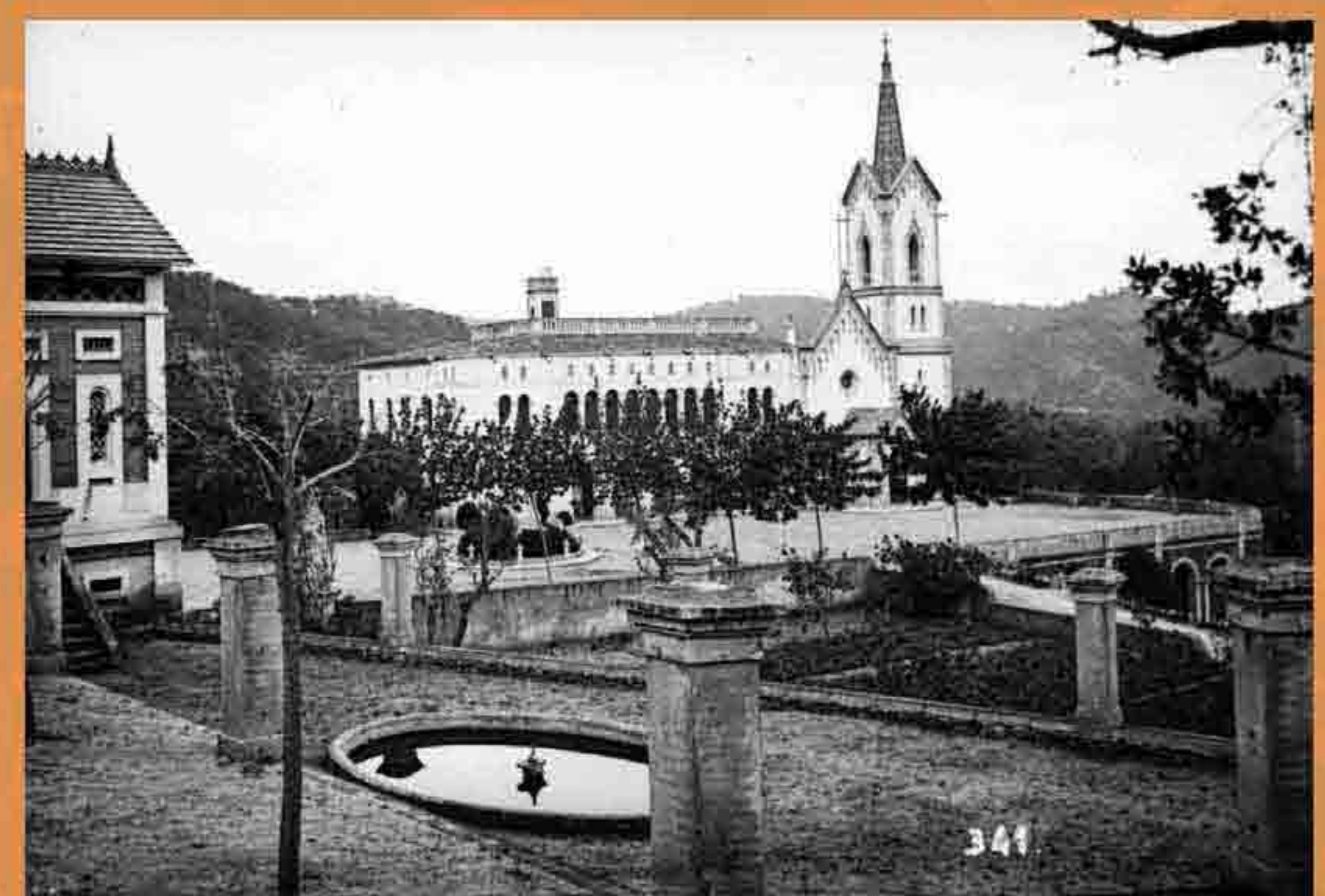
Vista de la façana modernista de l'església parroquial de Sant Romà. A mà esquerra l'edifici de la rectoria i les escoles parroquials. (c. 1930)

Ermita de Sant Quirze i més enrere Can Fornés. (c.1930)

Santuari de les Alegries abans de ser restaurat, amb unes vinyes en primer terme (c. 1930)

Vista general de Sant Pere del Bosc, amb el santuari, jardins i cases del costat. Només hi ha la primera fase de les construccions (c. 1910)

Mas can Taulina, amb els seus habitants davant la casa (c. 1920)

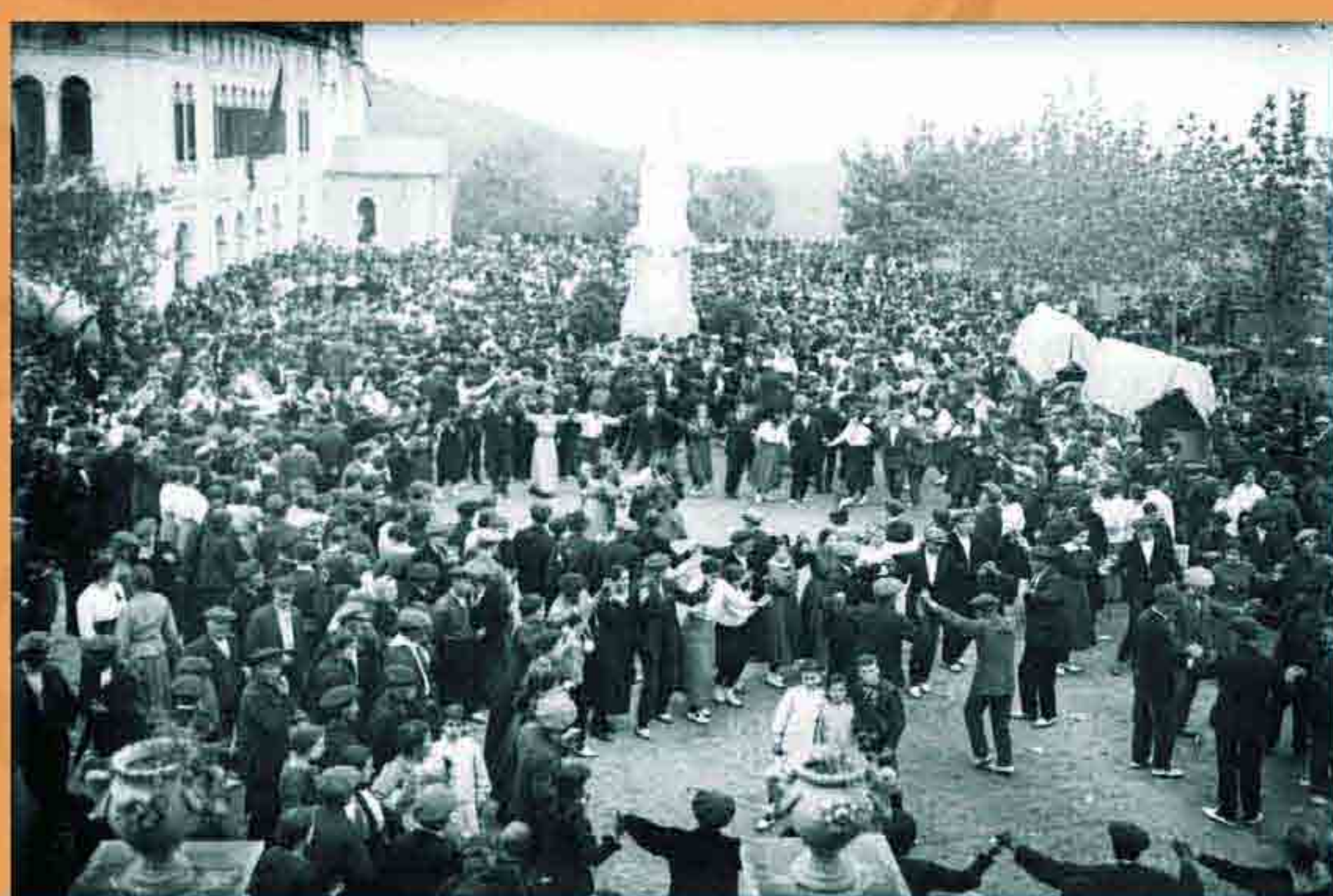
Hotel en primer terme i cúpula de l'ermita de Santa Cristina, més al fons (c. 1920)

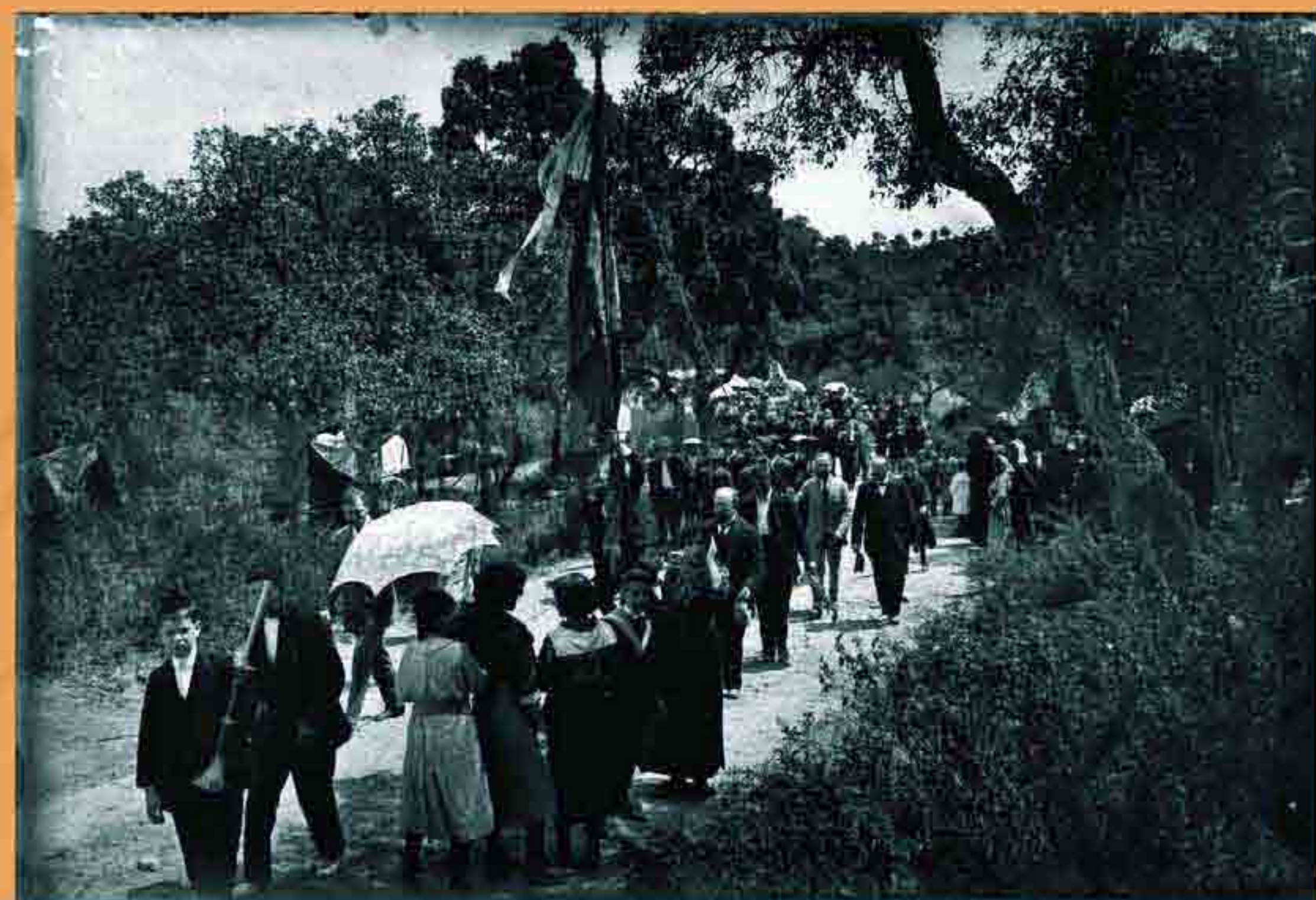

EL FONS D'IMATGES: LES TRADICIONS

Els esdeveniments de caire tradicional concentraven un munt de gent i, per això, Emili Martínez procurava fotografiar-los per deixar constància gràfica de la intensitat amb què el poble de Lloret vivia tots aquests actes. Les processons, els balls, les festes populars... són imatges molt habituals en tot aquest fons fotogràfic.

Aplec del santuari de Sant Pere del Bosc, amb una gentada ballant sardanes (c. 1920)

Processó de Sant Pere del Bosc, on es pot veure una gentada que va en comitiva pel bosc, presidint-la un llarg pal amb diverses banderes (c. 1920)

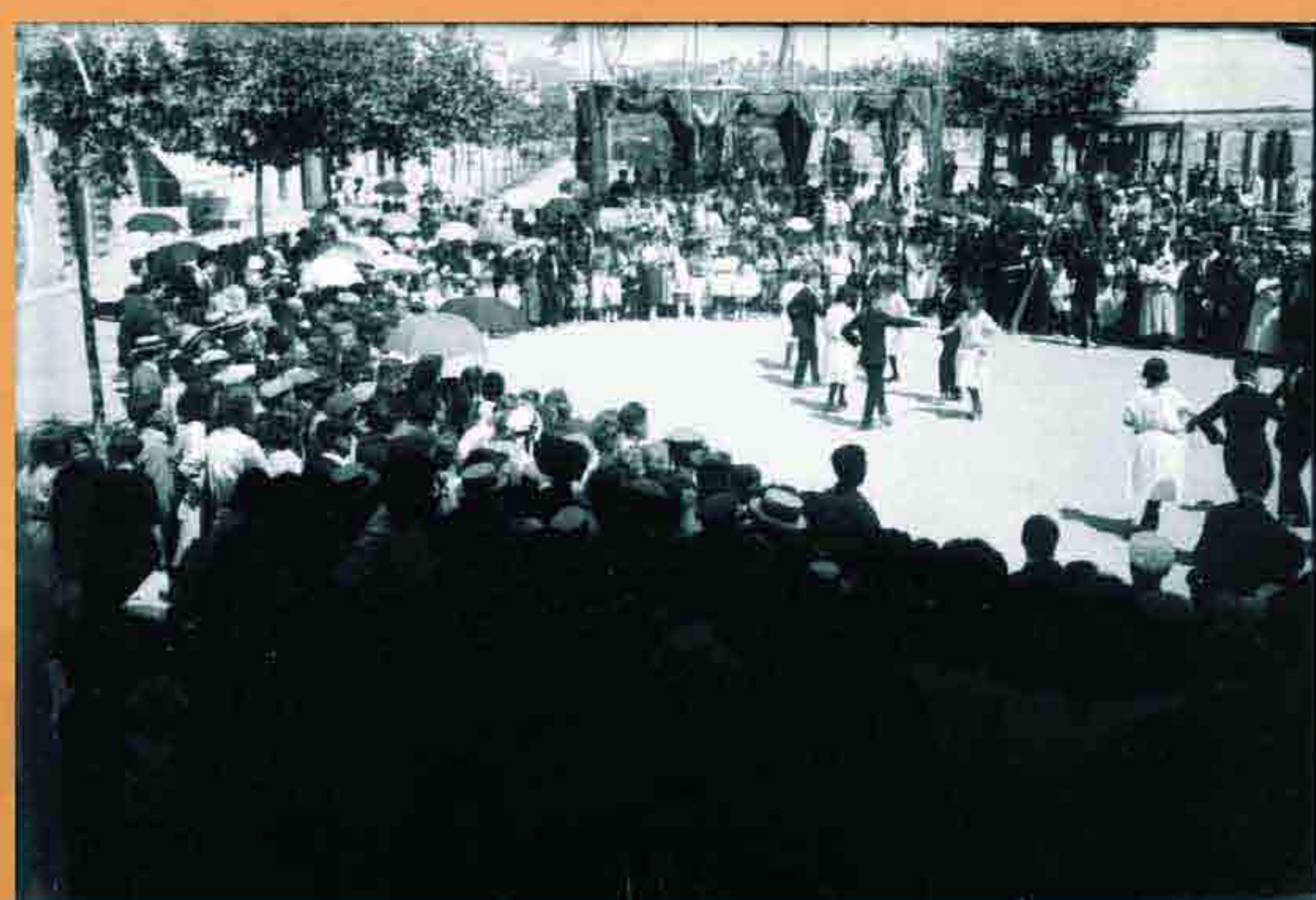
Barques arribant a la platja en la processó de Santa Cristina. Es pot veure la punta d'Es Gurugú. (c. 1922)

Retrat d'un nombrós grup de persones, la majoria homes, en el dia de Carnestoltes. Drets uns homes disfressats de senyors adinerats. Asseguts la majoria de nens. (20-02-1917)

Retrat a cos sencer grup de nens disfressats. Estan drets i situats en una escala. (1930 ca)

Diverses parelles puntejant un ball tradicional al davant de l'Ajuntament mentre una gentada els mira. Es veuen alguns parasols per resguardar-se del calor del sol. (1930 ca)

Preparatius en el Passeig de mossèn Jacint Verdaguer per a la celebració de la Festa Major de Lloret de Mar. Al centre de la imatge un grup de persones i al seu darrere un gran pal amb una bandera per tal d'anunciar la festa. A mà dreta l'envelat a mig muntar. (1920 ca)

Processó de Corpus a la Plaça Piferrer, on es veu una congregació de fidels i eclesíasts. També hi ha un cotxe de línia a la parada d'automòbils de J. Ciurol. (1920 ca)

La Coral Armonia Lloretenca surt de Can Saragossa amb el Sr. Pepet Bonhome portant el pendó. Els cantaires porten tots barretina. (1930 ca)

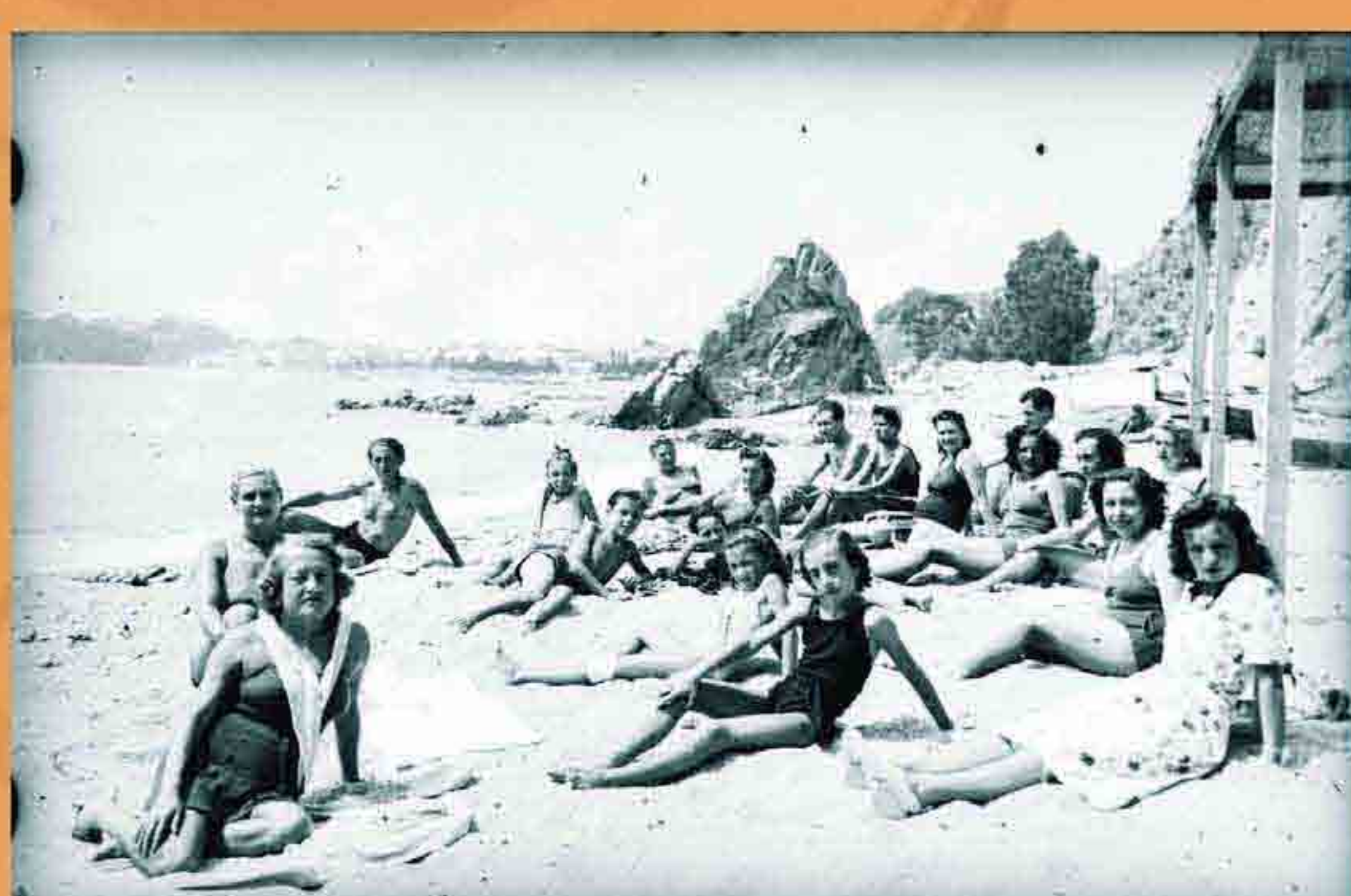
Diada de Sant Cristófor, a la Plaça d'Espanya. Es veuen els ciclistes, cotxes engalanats i gent al voltant. (1940 ca)

EL FONS D'IMATGES: ELS RETRATS.

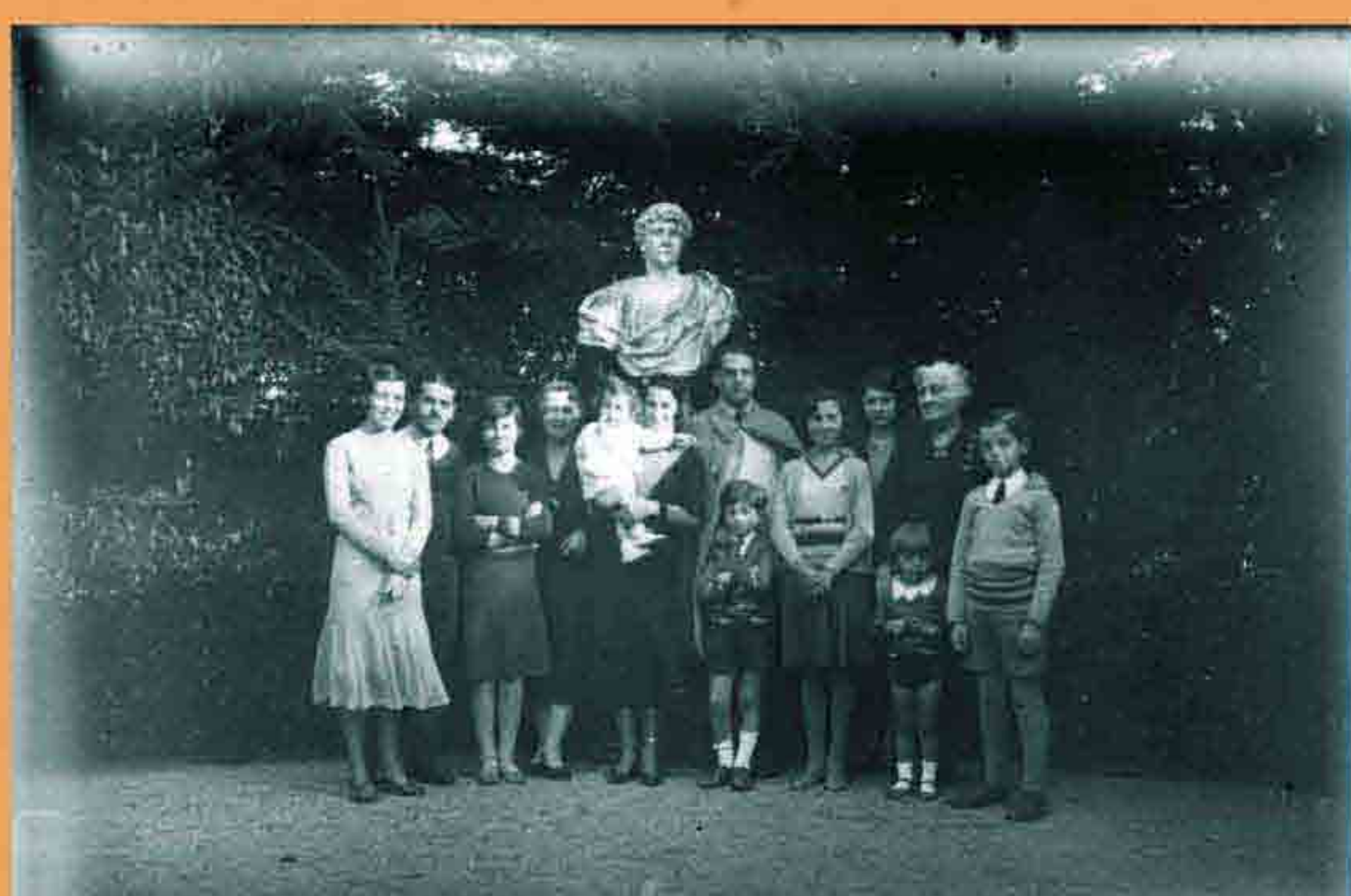
Habitualment, els retrats comportaven uns ingressos econòmics immediats que podien ajudar a sufragar les múltiples despeses que ocasionava la dedicació a la fotografia i, per tant, quasi tots els fotògrafs dedicaven una part del seu temps als retrats (individuals o de grup). Tot i que en aquella època a Lloret també hi havia altres fotògrafs que es dedicaven al retrat (Josep Vilà, Ernest Xifra...), Emili Martínez ens mostra una bona col·lecció de personatges lloretencs del primer terç del segle XX.

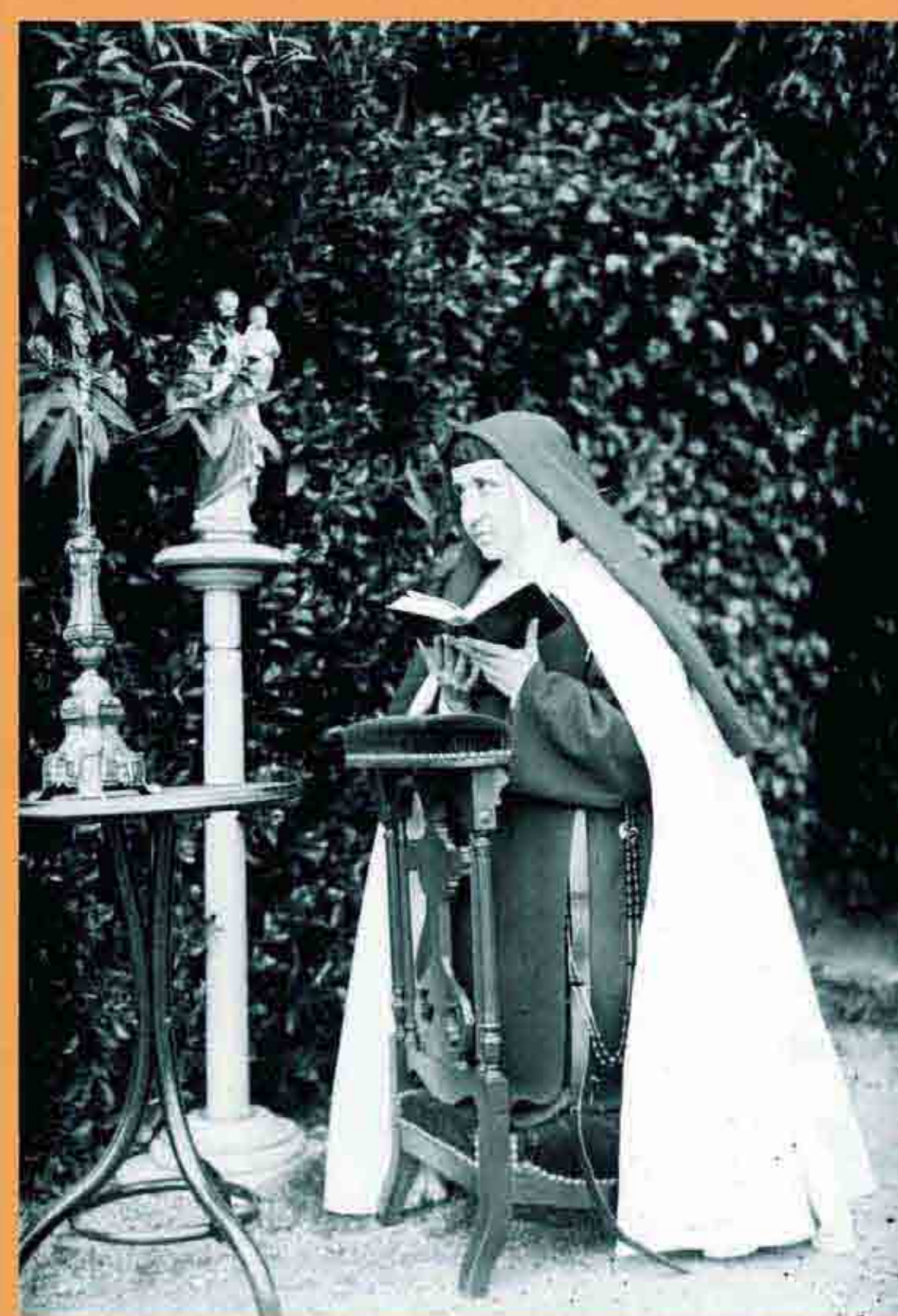
Retrat d'un grup de banyistes a la platja de Lloret (c. 1930)

Retrat d'una família de tres membres: els pares i una nena de comunió. Estan asseguts en el pati del sortidor del col·legi Cor de Maria (c.1930)

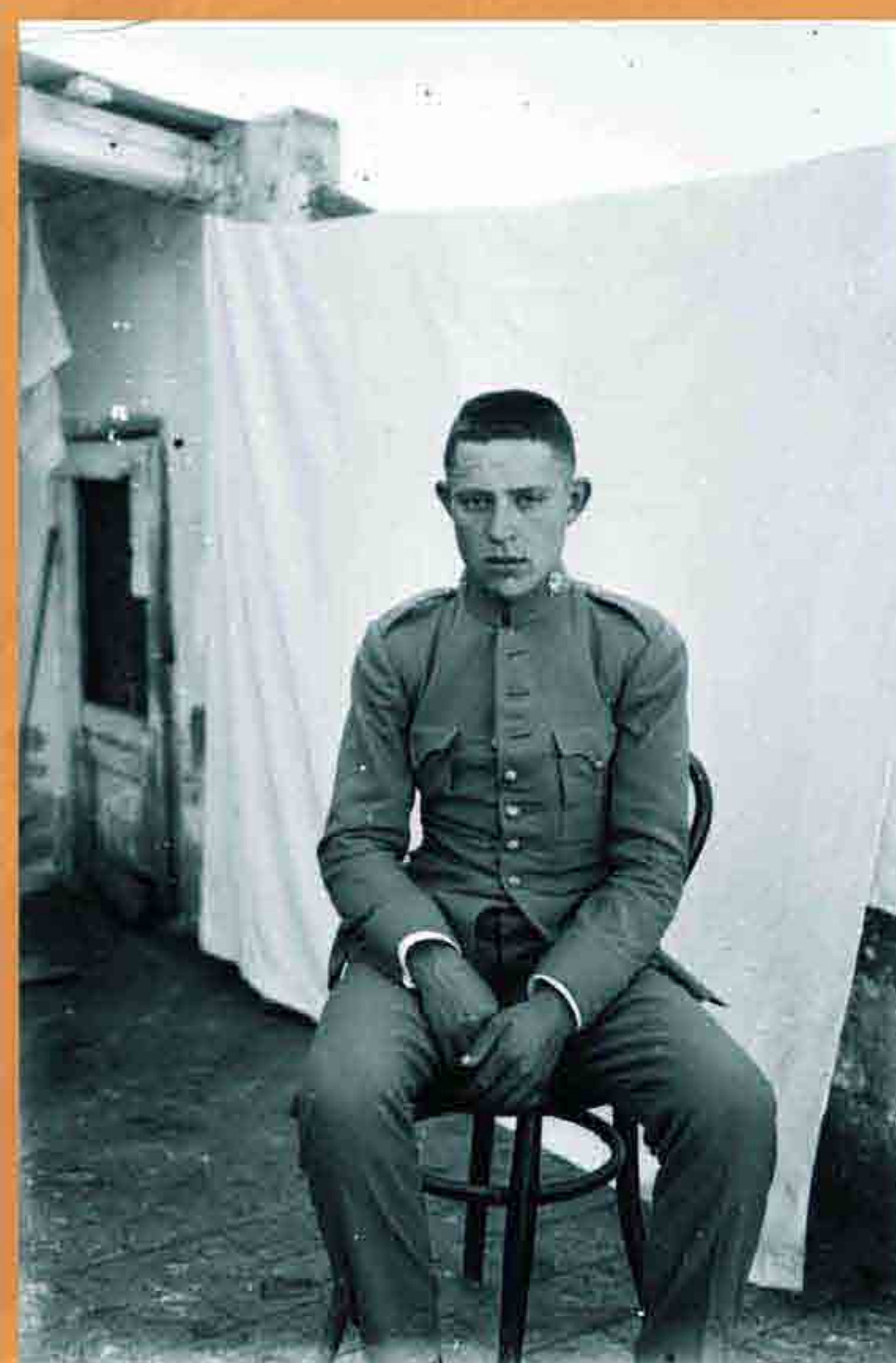
Retrat de la família Roviralta. El grup està presidit pel marquès, Sr. Raül de Roviralta Astou (c.1940)

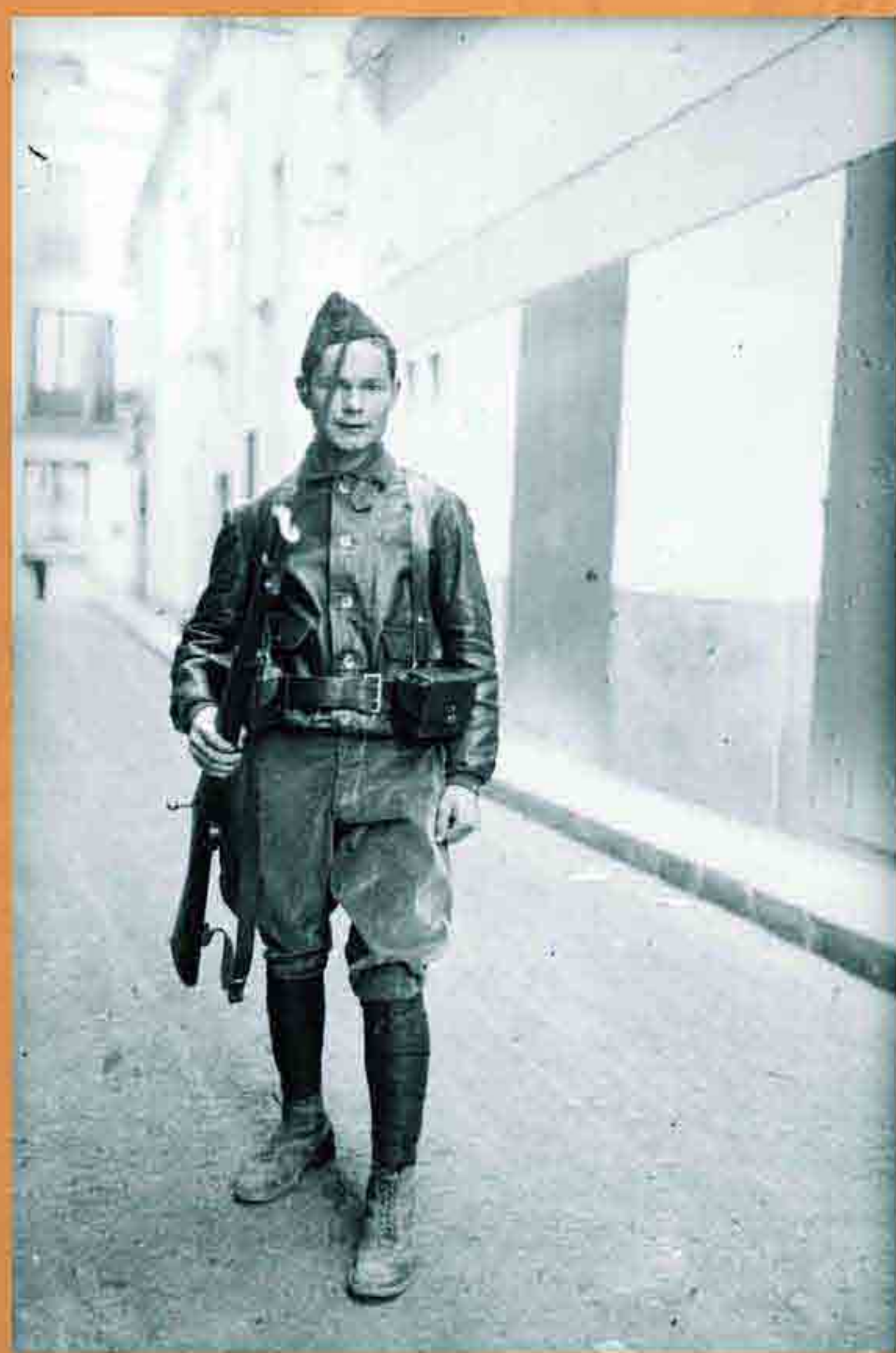
Retrat d'una monja del Cor de Maria agenollada en un reclinatori resant a la imatge de sant Antoni (c.1930)

Retrat a mig cos de mossèn Mundet en el seu estudi i sostenint un llibre (c.1930).

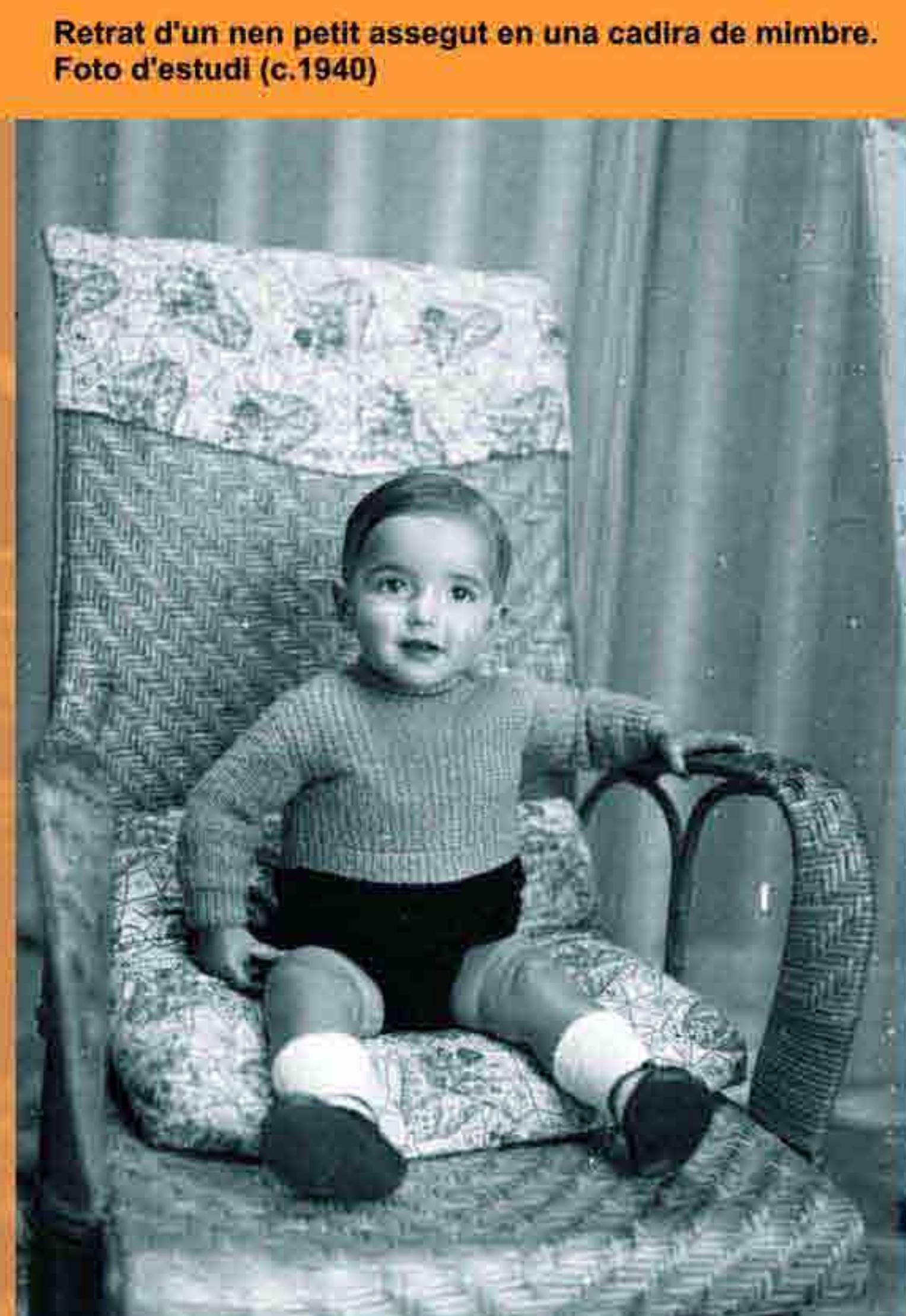
Retrat d'un noi vestit de militar, probablement durant la guerra Civil.

Retrat d'un milicià dret amb fusell i vestuari militar, en un carrer de Lloret (c. 1936)

Retrat a cos sencer d'un nen vestit de català. Foto d'estudi (c.1930)

Retrat d'un nen petit assegut en una cadira de mimbre. Foto d'estudi (c.1940)